

KAS & MULVAD

RESEARCH & ANALYSE

Århus
Ellebjergervej 25
8240 Risskov

København
C/O Congo Huset, Østerbrogade 41A post@kaasogmulvad.dk
2100 København Ø www.kaasogmulvad.dk

Tlf: 70 20 07 44

Bank: Aarhus Lokalbank
Reg: 7220
Konto: 2040253

CVR: 29907528
IBAN: DK8872700002040253
SWIFT: HASTDK22

Analyse af selvcensur hos journalister

Af Nils Mulvad, Kaas & Mulvad,
nils.mulvad@kaasogmulvad.dk

Indhold

Introduktion - svarprocent	3
Resultat af rundspørgen.....	4
1. BaggrundsvARIABLE.....	4
2. Selvcensur hos journalister	5
3. Selvcensur hos ledelsen	18
4. National selvcensur	35
Konklusion	46

Introduktion - svarprocent

Undersøgelsen skal afdække selvcensur hos journalister. Den er gennemført for Foreningen for Undersøgende Journalistik og Jyllands-Posten i marts-april 2010. Rundspørgen er sendt til journalister på ti landsdækkende medier og til FUJ's medlemmer.

Jyllands-Posten har skaffet email-adresser på journalister på de landsdækkende medier. I det tilfælde, at personer er både medlemmer af FUJ og ansat på et landsdækkende medie, er de registreret som værende på det landsdækkende medie. Ingen har fået adgang til at svare to gange.

Ledelserne på nogle medier, bl.a. DR og Berlingske, har ikke villet udlevere email-adresser på journalister. Her er email-adresserne i stedet fundet af Jyllands-Postens researchafdeling.

Samlet har lige godt halvdelen (51 procent) af de adspurgte svaret på rundspørgen.

Enkelte journalister har sendt svar tilbage, at de ikke ønsker at medvirke, fordi det vil hjælpe et konkurrerende dagblad.

En del journalister har svaret tilbage, at de som princip ikke svarer på rundspørgen.

Nogle FUJ-medlemmer har svaret tilbage, at de ikke udfylder rundspørgen, fordi de som forskere eller andet ikke har grundlag for at besvare spørgsmålene.

Oversigt over respondenter

Organisation	Distribueret	Modtaget	Besvaret	BesvarelsesPct
JP	88	88	51	58%
BT	55	52	30	58%
Børsen	33	33	19	58%
DR	223	216	119	55%
Andre FUJ-medlemmer	226	204	111	54%
Information	47	40	21	53%

TV2	128	128	61	48%
EB	123	117	54	46%
Berlingske	81	77	34	44%
Politiken	125	118	51	43%
Kristeligt Dagblad	34	34	13	38%
Total	1163	1107	564	51%
Landsdækkende alene	937	903	453	50%

Det tyder ikke på, at ledelsens modvilje mod at udlevere email-adresser har spillet nogen rolle i besvarelsene, sammenlign for eksempel besvarelser for DR og TV2 samt Berlingske og Politiken. Journalisterne på Kristeligt Dagblad ønsker i mindst omfang at svare på rundspørgen.

I forbindelse med resultaterne lader vi en stor del af kommentarerne fremgå. Vi har fjernet de kommentarer, der kunne identificere den pågældende. Og vi har fjernet kommentarer af helt generel karakter.

Vi har valgt denne model, fordi relativt få respondenter mener, at der er selvcensur, mens der omvendt i kommentarerne er ganske mange konkrete eksempler på selvcensur.

Resultat af rundspørgen

1. Baggrundsvariable

Angiv dit køn

	Respondenter	Procent
Mand	369 (299)	65,4% (66,0)
Kvinde	195 (154)	34,6% (34,0)
I alt	564	100,0%

Tal i parentes er for landsdækkende medier alene.

Hvilken region bor du i?

	Respondenter	Procent
Region Hovedstaden	356	64,5%
Region Sjælland	35	6,3%
Region Syddanmark	57	10,3%
Region Midtjylland	73	13,2%
Region Nordjylland	10	1,8%

Uden for Danmark	21	3,8%
I alt	552	100,0%

Hvilken medietype arbejder du primært på?

	Respondenter	Procent
Avis	261 (238)	47,3%
Magasin	30 (4)	5,4%
Tv	104 (90)	18,8%
Radio	85 (82)	15,4%
Online	63 (50)	11,4%
Flermedial	32 (20)	5,8%
Freelance	43 (11)	7,8%
Andet	14 (1)	2,5%
I alt	552 (444)	100,0%

Tal i parentes for landsdækkende medier alene.

Hvilke stofområder har du? (sæt gerne flere krydser)

	Respondenter	Procent
Politik	239	43,5%
Krimi	175	31,8%
Øvrig indland/reportage	251	45,6%
Udland	123	22,4%
Kultur	161	29,3%
Erhverv	190	34,5%
Sport	67	12,2%
Andet	161	29,3%
I alt	550	100,0%

2. Selvcensur hos journalister

Første serie af spørgsmål om selvcensur handler om selvcensur hos den enkelte journalist. Første spørgsmål er delt op i et batteri med flere underspørgsmål. Det overordnede spørgsmål lyder:

Selvcensur hos journalister: Har du inden for det seneste år undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af:

Svar vedr. selvcensur hos journalister:

Årsag	ja	nej	ved ikke	total	pctJa
Frygt for at miste adgang til kilder	49	458	9	516	9,5%
Frygt for kritik fra ledelsen	36	470	8	514	7,0%
Frygt for kritik fra mediets målgruppe	26	486	3	515	5,0%
Frygt for hvad kolleger vil sige	17	490	8	515	3,3%
Frygt for andre ting - beskriv i kommentarboksen.	15	467	12	494	3,0%
Frygt for vold fra kriminelle	8	505	3	516	1,6%
Frygt for vold fra ekstremister på højrefløjen (f.eks. nynazister)	6	510	0	516	1,2%
Frygt for økonomisk pression	6	505	5	516	1,2%
Frygt for kritik fra religiøse mindretal	5	506	3	514	1,0%
Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan	5	507	3	515	1,0%
Frygt for vold fra islamiske fundamentalister	4	511	2	517	0,8%
Frygt for kritik fra etniske minoriteter	3	512	0	515	0,6%
Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløjen (f.eks. autonome)	1	515	0	516	0,2%
Frygt for kritik fra seksuelle mindretal	0	511	2	513	0,0%

Generelt er det få journalister, der ifølge besvarelsen har udført selvcensur det seneste år. Mest har selvcensuren drejet sig om frygt for at miste kilder, få kritik fra ledelsen eller mediets målgruppe.

Selvcensur hos journalister på landsdækkende medier

Årsag	ja	nej	ved ikke	total	pctJa
Frygt for at miste adgang til kilder	35	378	6	419	8,4%
Frygt for kritik fra ledelsen	25	386	6	417	6,0%
Frygt for kritik fra mediets målgruppe	15	403	1	419	3,6%
Frygt for hvad kolleger vil sige	10	404	5	419	2,4%
Frygt for andre ting - beskriv i kommentarboksen.	6	391	11	408	1,5%
Frygt for vold fra kriminelle	5	413	2	420	1,2%

Frygt for kritik fra religiøse mindretal	3	413	2	418	0,7%
Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan	3	414	2	419	0,7%
Frygt for vold fra ekstremister på højrefløjen (f.eks. nynazister)	3	417		420	0,7%
Frygt for vold fra islamiske fundamentalister	2	417	1	420	0,5%
Frygt for økonomisk pression	2	417	1	420	0,5%
Frygt for kritik fra etniske minoriteter	1	418		419	0,2%
Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløjen (f.eks. autonome)		420		420	0,0%
Frygt for kritik fra seksuelle mindretal	0	416	2	418	0,0%

Her er den procentvise andel, der har foretaget selvcensur, mindre, når respondenter på ikke-landsdækkende medier er sorteret fra. Dvs. på landsdækkende medier er selvcensuren ifølge respondenterne mindre end når FUJ-medlemmer på ikke-landsdækkende medier tælles med.

Selvcensur i forhold til frygt for at miste kilder, kritik fra målgruppe, ledelse og kolleger

organisation	Besvarelser	Kilder	Ledelse	Målgruppe	Kolleger	Kilder	Ledelse	Målgruppe	Kolleger
JP	51	7	5	1		13,7%	9,8%	2,0%	
BT	30	4	2	1		13,3%	6,7%	3,3%	
Andet	111	14	11	11	7	12,6%	9,9%	9,9%	6,3%
EB	54	6	3	1	2	11,1%	5,6%	1,9%	3,7%
Børsen	19	2	1		1	10,5%	5,3%		5,3%
DR	119	8	5	5	3	6,7%	4,2%	4,2%	2,5%
Berlingske	34	2	2	3		5,9%	5,9%	8,8%	
TV2	61	3	3	1	1	4,9%	4,9%	1,6%	1,6%
Information	21	1	3	1	3	4,8%	14,3%	4,8%	14,3%
Politiken	51	2		1		3,9%		2,0%	
Kristeligt Dagblad	13		1	1			7,7%	7,7%	

Tabellen viser de fire vigtigste former for selvcensur fordelt på medieorganisation og andel af respondenter, der udtrykker frygt. Tallene kan kun tages som strømpile, fordi kun halvdelen af journalisterne har svaret og vi er nede i meget små tal i de enkelte kategorier.

I de følgende tabeller er der set på alle de journalister, der på et eller flere punkter har svaret ja, til at de på grund af selvcensur har undladt oplysninger.

Selvcensur og medie

medie	frygt	total	pct
-------	-------	-------	-----

Andet	34	111	30,6%
Børsen	5	19	26,3%
JP	12	51	23,5%
BT	6	30	20,0%
Information	4	21	19,0%
EB	10	54	18,5%
Berlingske	6	34	17,6%
Kristeligt Dagblad	2	13	15,4%
DR	18	119	15,1%
Politiken	6	51	11,8%
TV2	7	61	11,5%
Total	110	564	19,5%
Landsdækkende i alt	76	453	16,8%

Selvicensur er størst for de FUJ-medlemmer, der arbejder andre steder end på de ti landsdækkende medier. Journalisterne på Børsen og Jyllands-Posten indrømmer i størst omfang selvicensur, mens journalisterne på Politiken og TV2 i meget ringe omfang føler sig plaget af selvicensur.

Selvicensur og køn

Køn	frygt	Total	pct
Mænd	68	369	18,4%
Kvinder	42	195	21,5%
Total	110	564	19,5%

Selvicensur er en anelse større hos kvinder end mænd 21,5 procent mod 18,4 procent.

FUJ-medlem

FUJ	frygt	total	pct
Ikke FUJ-medlem	69	396	17,4%
FUJ-medlem	41	168	24,4%
Total	110	564	19,5%

Selvicensur er større hos FUJ-medlemmer end ikke-FUJ medlemmer. Men FUJ-medlemmer på de landsdækkende medier, hvoraf 57 har besvaret rundspørgen, har ikke samme grad af selvicensur som ikke-FUJ medlemmer på de samme medier. Kun 7 af de 57 (12,3 pct) har svaret ja til, at de på et af spørgsmålene har undladt at bringe relevante oplysninger på grund af den ene eller anden slags frygt.

Landsdækkende medier

Type	frygt	total	pct
------	-------	-------	-----

Landsdækkende	76	453	16,8%
Andet	34	111	30,6%
Total	110	564	19,5%

Selvicensuren er størst på de ikke-landsdækkende medier. Her er det særskilt, at der kun er spurgt medlemmer af FUJ uden for de landsdækkende medier.

Kommentarer til dette spørgsmål:
Jeg synes faktisk, at problemet er et andet - nemlig at vi ukritisk bringer alt for mange muslimhistorier. Det er simpelthen ikke SÅ interessant, at det kan bære alle de historier.
Frygt - begrundet - repressalier overfor medlemmer af den organisation jeg arbejder for. Repressalier fra ledere i forsvaret.
Jeg oplever rystende forhold vedrørende aktindsigt. Dels tilbageholdelse og dels delvis aktindsigt. Det har været nødvendigt at gøre sig til bisidder f.eks i sociale sager for at komme tættere på kildematerialet.
Som meget gammel i branchen og som cand.psyk må jeg sige, at dette spørge skema er meget naivt udformet. Jeg vil være dybt forundret, hvis I får svar, der ligner virkeligheden. Meget få journalister, der er sig kravene omkring journalistik bevidst vil erkende frygt som sin motivator. Jeg beskæftiger mig især med Afghanistan, Pakistan, udvikling og terroraktiviteter. Er man bange her så er det nok tid til at skifte erhverv. Hvis man skulle være bange for noget som helst, så er det de bevæggrunde, der præger store dele af dansk presse og troen på at et dybt uprofessionelt spørgeskema skulle bringe nogle videnskabeligt statistiske data frem. Hvem har I dog rådført Jer med? Og hvad har I tænkt Jer at bruge svarene til?
Frygt for vold mod kilder, der muligvis kan optræde anonymt, men stadig vil blive genkendt eks. i forhold til dækning af bandekonflikten
Selvicensur er ekstremt abstrakt begreb. Ideer skal aflives, men er det selvicensur eller hensynet til læserne? Tilsvarende skal ideer vejes op over for hinanden. Er historien relevant? Hvis jeg siger nej, kan andre sige selvicensur.
F.eks. undlader jeg oftest at påpege noget, der har med køn at gøre, da det irriterer nogle læsere grusomt, og da det er lavstatus.
Jeg arbejder på et blad, som udgives af en privat interesseorganisation. Visse historier og synspunkter er bestemt ikke velkomne i organisationens blad. Og skriver vi dem alligevel, giver det som regel konflikter. Derfor undlader vi også bestemte områder.
Frygt for at være politisk ukorrekt
Frygt for at skade kilde, som ville kunne identificeres ud fra hans histories karakter
Fravalgt kilde pga frygt for rockere
Jeg skriver bl.a. om poker og det er pt. et lovløst område efter en højesterets dom - det medfører, at der er mange oplysninger man ikke kan videregive og mange, der ikke ønsker at deltage eller citeres.
Frygt for at få dårlig behandling i min hjemkommune (det var en historie, hvor min hjemkommune kunne have været case. Jeg valgte en anden case)
Meget lidt. Jeg har faktisk en enkelt gang undladt en enkelt sætning om Lars Hedegaard fra Trykkefrihedsselskabet fordi jeg tænkte, at den måske kunne ophidse nogen unødigt. Men det var ikke rigtig vigtigt, og da det er i mod selve hans dna, at undertrykke noget så ville jeg ikke betænke mig at bruge selv de stærkeste citater eller oplysninger om ham, hvis det var meget væsentligt. Men muligvis ville jeg ringe til ham og sige det først. Det kommer an på situationen. I har et spørgsmål på næste side som går på om der er noget stofområde som man ikke ville dække på grund af frygt. Det tror jeg ikke, men spørgsmålet kan ikke besvares med nej eller ja. Det må afhænge 'fra sag til sag, men som sagt. Jeg tror det ikke.
Husker ikke konkrete tilfælde - mine 'ved ikke' betyder, at jeg fornemmer, at det kunne være muligt, men såvidt jeg husker ikke konkret har afstået af de grunde.
Ja til 'Frygt for at skade eller krænke mennesker, der i forvejen er følelsesmæssigt hårdt ramt'

Jeg har selv skrevet super mange kritiske historier både fra magtens centrum og blandt terrorister og kriminelle. Og har også fået smidt sten gennem ruden. Men det har aldrig afstået mig fra at blive ved. Det er en overdrevet problemstilling.
Jeg undlader jævnligt at videregive navne på kilder for at beskytte dem.
Trusler om søgsmål herhjemme og i udlandet.
Mine overvejelser er afstemt ift. mediets målgruppe og overordnede strategi, men jeg vil ikke kalde mine historier ofre/genstande for selvcensur.
Jeg har ikke oplevet frygt for at bringe historier, men jeg har oplevet pression for ikke at lave dem, og det øger konsekvent min motivation netop for at bringe dem. Eneste ubehagelige følger har været lidt klagemails og et par søvnløse nætter, og dem lever jeg fint med.
Jeg bryder mig ikke om overskriften 'selvcensur'. Det er en totalt forkvaklet debat - valg og fravalg har til alle tider været en grundlæggende del af det journalistiske fag, og at dømme 'censur' eller 'selvcensur', når omtanke fører til, at ting ikke bliver sagt eller skrevet, er håbløst.
Emner som abort, homoseksualitet, kongehus og sex skal behandles med tilstræbt objektivitet og soberhed på den avis, jeg arbejder på.
I et enkelt tilfælde undladt at bruge oplysninger i samme øjeblik de kom mig i hænde, da jeg dels vurderede "historien ville blive bedre" ved at vente, dels vurderede, at en hurtig brug af oplysningen kunne skade forholdet til kilden på lang sigt. Med denne cost/benefit overvejelser valgte jeg at vente, og kunne senere bruge oplysningen til en mere "vægtig" historie.
Frygt for at miste annoncører i avisen.
det var nu for at beskytte en kilde. det var ikke mig selv, der i givet fald ville blive truet.
Jeg har i enkelte tilfælde undladt at skrive navn under artikel - men brugt et pseudonym af frygt for kriminelle - bl.a. rockere
Jeg er researcher og laver kun det arbejde som andre folk selv ønsker.
Som freelancer er det redaktionernes interesse (og økonomi) som bestemmer langt mere end min evt. frygt. Derfor bliver lige dette spørgsmål ikke så voldsomt relevant for mig.
1) Hensynet til fortrolige oplysninger kan være svært at vurdere. Jeg er forarget, men jeg har fået min indsigt via et tillidsforhold. 2) Økonomisk pression: Har undertiden haft lyst til at markere personlige synspunkter/analyser offentligt. Læserbreve, blogs etc. Undlader som regel. Også fordi mine synspunkter måske vil støde mine kunder
Der er en udbredt frygt for at virke for 'røde' i DR - det er svært ikke at blive smittet. Der skal særligt gode argumenter på banen, hvis man skal lave noget regeringskritisk, der tager udgangspunkt i kritik fra oppositionen.
Muslimere er religiøse mindretal i Dk men jo ikke i en række andre lande
Danmarks indsats i det som mange forskere kalder 3. kolonialisme. Kritisk vinkel på om DK er i gang med at udbrede demokrati eller sikre olieklæder.... f.eks.
Tager hensyn til andre mennesker. Har modtaget trusselsbreve fra fremmedfjendske grupper.
Jeg arbejder i en humanitær organisation, som arbejder i skrøbelige stater, hvor vi ved, der foregår ting, der ikke burde foregå. Men mange gange kan vi ikke skrive det og kritisere regimet i det pågældende land, fordi det så vil betyde, at vi måske ikke længere kan arbejde i landet med det resultat, at de sårbare grupper, vi er der for at hjælpe, ikke kan få den nødvendige hjælp.
Bortfald af kunder - reaktioner fra ministerier
Det er vel sjældent frygt der afholder en fra at skrive noget men funderede etiske overvejelser. Det er vel også mere ubehag og konfliktskyhed, der afholder ellers professionelle interviewere i at spørge. Men selvfølgelig ville jeg være bange for tærsk eller blive slået ihjel, hvis jeg kom på tværs af rockere eller andre organiserede banditter eller diktaturer. Det giver ligeledes god mening at være bange for en ophidset masse/crowd. Så begge dele kan betyde, at jeg ikke kaster mig så let over et farligt område/historie, som jeg almindeligvis gør. Min pointe er, at undersøgelsen ikke kan sige så meget i dybden.
Jeg har haft svært ved at komme igennem med historier, der anfægter vedtagne sandheder, fx screening for kræft,

gavnlig effekt af medicin etc.

Den politiske organisation der udgiver bladet

Selvicensur hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra islamiske fundamentalister

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	1	25,0%
3-5 gange	1	25,0%
1-2 gange	2	50,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	4	100,0%

Selvicensur hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløjen (f.eks. autonome)

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	0	0,0%
1-2 gange	1	100,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	1	100,0%

Selvicensur hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på

grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra ekstremister på højrefløjen (f.eks. nynazister)

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	1	20,0%
3-5 gange	0	0,0%
1-2 gange	3	60,0%
Ved ikke	1	20,0%
I alt	5	100,0%

Selvrensning hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra kriminelle

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	2	25,0%
1-2 gange	6	75,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	8	100,0%

Selvrensning hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%

6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	1	25,0%
1-2 gange	2	50,0%
Ved ikke	1	25,0%
I alt	4	100,0%

Selvrensning hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for at miste adgang til kilder

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	3	6,1%
6-10 gange	5	10,2%
3-5 gange	11	22,4%
1-2 gange	30	61,2%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	49	100,0%

Selvrensning hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for økonomisk pressur

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	2	33,3%
3-5 gange	1	16,7%
1-2 gange	3	50,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	6	100,0%

Selvicensur hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for hvad kolleger vil sige

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	3	17,6%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	5	29,4%
1-2 gange	9	52,9%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	17	100,0%

Selvicensur hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra ledelsen

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	5	13,9%
6-10 gange	2	5,6%
3-5 gange	6	16,7%
1-2 gange	20	55,6%
Ved ikke	3	8,3%
I alt	36	100,0%

Selvicensur hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra religiøse mindretal

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	0	0,0%
1-2 gange	4	100,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	4	100,0%

Selvrensning hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra etniske minoriteter

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	0	0,0%
1-2 gange	2	66,7%
Ved ikke	1	33,3%
I alt	3	100,0%

Selvrensning hos journalister: Du har svaret ja til, at du har undladt at lave bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra mediets målgruppe

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	3	12,0%
6-10 gange	1	4,0%
3-5 gange	9	36,0%
1-2 gange	12	48,0%

Ved ikke	0	0,0%
I alt	25	100,0%

Det er især frygt for at miste kilder, kritik fra ledelsen, mediets målgruppe og kolleger, der sker relativt ofte. Ellers udtrykker de fleste, at deres frygt kun er forekommet få gange inden for det seneste år.

Selvrensning hos journalister: Er der nogle stofområder eller historier, du ikke vil dække på grund af frygt?

	Respondenter	Procent
Ja	74	14,1%
Nej	374	71,5%
Ved ikke	75	14,3%
I alt	523	100,0%

Kun relativt få vil ikke dække bestemte stofområder på grund af frygt.

Selvrensning hos journalister: Hvilke stofområder vil du ikke dække på grund af frygt? (sæt gerne flere krydser)

	Respondenter	Procent
Politik	2	3,7%
Krimi	32	59,3%
Øvrig indland/reportage	1	1,9%
Udland	10	18,5%
Kultur	1	1,9%
Erhverv	0	0,0%
Sport	0	0,0%
Andet	16	29,6%
I alt	54	100,0%

Til evt. kommentarer - for eksempel hvis det kun er bestemte typer af historier - og ikke hele stofområder - du ikke vil dække:

Stofområder som går så tæt på personer eller arbejdspladser i forsvaret, som kan identificere min kilde. Der er mange små arbejdspladser, hvor det meget hurtigt er muligt at identificere kilden. Jeg har mange eksempler på det gennem 20 år.

Historier der har med den nationalistiske og islamfjendtlige højrefløjs indflydelse og intimidering
Jeg har tidligere sagt nej til at tage til Sierra Leone under borgerkrig...og jeg vil heller ikke tage til de farligste områder af Sudan eller Somalia
Jeg har aldrig været i situationen - men jeg ville eksempelvis ikke bryde mig om at rejse til krigszoner, ligesom der (nok især i udlandet) ville være kriminelle/voldelige miljøer og emner jeg ville holde mig fra. Kald mig kylling.
Det er ekstremt svært at svare klart på, men jeg kunne godt forestille mig en situation, hvor jeg ikke turde dække det - formentlig i forbindelse med nogle fanatikere.
religiøse. nej til krigsreportage
Vil nok ikke rode mig ud i noget som kunne blive til fare for min familie. Det kunne være at gå undercover i et bandemiljø eller hos højreekstremister. Ikke så længe jeg har små børn i hvert fald.
Jeg ville have det skidt med at skulle rapportere fra et katastrofe- eller krigsområde
Der er visse former for organiseret kriminalitet, jeg ikke ville bryde mig om at dække bortset fra på et mere overordnet plan.
Reportage i Bagdads farligste kvarterer eller bjergene i Waziristan ville jeg nok ikke lave som familiefar på grund af risikoen for at blive slået ihjel.
Rocker-sager
Jeg vil ikke dække krig, da jeg ikke ønsker at risikere mit eget liv for andres krig.
Krigsstof fra de pågældende områder.
Vil ikke skrive om HA Rockere, da jeg bor lige op ad en rockerborg med min familie og to små børn.
Rockere, nazister Udland: Krigsområder som Irak og Afghanistan
Historier om den russiske mafia fx børneprostitution i Baltikum, smugling af narko og bestikkelse af danske virksomheder.
Krigsområder
Visse bande/rocker relaterede emner. Visse emner med forbindelse til muslimer.
Jeg bliver aldrig krigsreporter, der dækker krig fra første række. Og jeg kunne heller ikke finde på at tage til fx Somalia for at fortælle om opdragelsesleje eller bortførte børn. Risikoen ved at opholde sig i landet er for stor. Det samme gælder en række andre lande i både afrika, sydamerika og asien. Jeg har et job som journalist, ikke et liv som journalist. Jeg er først og fremmest far, mand, bror og søn og vil aldrig sætte livet på spil for at dække en historie.
jeg er for gammel til at gå i krig
Selvrensning eller selvbeskyttelse. På grund af mange fysiske trusler fra indvandrebåndere, så har vi lavet et beredskab, der gør, at vi afstår fra at lave visse historier LIVE, fordi vi er mere sårbare som reporter og fotograf bundet op på en sendevogn. I stedet dækker vi historien lidt bag frontlinjen med LIVE-vognen, mens begivenhederne så i stedet dækkes i front af ENG_hold eller af reporter med telefon.
Jeg ville ikke have mit navn på historien, hvis det handlede om dybt kriminelle/voldelige bander fx
Jeg ville helst ikke dække islamister/ islam og i det hele taget ikke arbejde på JP pga terrorfaren.
Jeg vil ikke lave krigsreportager...
Personligt ville jeg ikke være meget for at dække problemer i rockermiljøet. Heller ikke krigsreportager.
Kunne være mafiaorganisationer, bander etc
Demoer a la rydning af ungdomshuset eller sammenstød mellem politi og 3G-indvandrere
Krigsstof pga. frygten for min sikkerhed i krigszone. Måske også regime-kritiske historier i f.eks. Iran eller nogle afrikanske lande. Men kun måske, min fandenivolskhed kunne også få mig til det modsatte. Ville nok have overvejelser omkring nærgående personhistorier på folk i kriminelle miljøer som rockerkredse og bander.
Interview med involverede i bandekonflikten.

I retten vil jeg kun dække erhvervsrelaterede retssager - voldssager og andet har jeg ikke modet til at dække.
Historier vedrørende min egen avis.
Rockerkriminalitet Indvandrerkriminalitet Banderelateret kriminalitet
religion
Dækker ikke rockersager pga tidligere trusler
droppede for flere år siden reportagetur til det østlige Congo af hensyn til personlig sikkerhed
Jeg ville f.eks. ikke tage til det nordlige Pakistan for at lave en inside-reportage fra militante islamistiske træningslejre - men det er et meget, meget svært spørgsmål at svare på. Det er ikke som sådan en bestemt type historier, jeg ville fravælge på grund af frygt. Men i tankerne kan jeg godt forestille mig helt konkrete historier, som jeg ærlig talt ikke turde skrive endsige researche.
Med flere børn ved jeg, at jeg ville kunne trues til at stoppe med at skrive visse historier om rocker- eller bandekriminalitet
Det er kun bestemte typer af emner, jeg ikke ønsker at dække, for eksempel bandekriminalitet, samt specielle konflikter i muslimske lande som Yemen.
narkomiljøet, bandeområdet, generelt områder, hvor kilderne i fald de ønsker det, kan tænkes at forsøge at skade journalisten også. Jeg ville heller ikke ønske at dække krig.
østbandekriminalitet pga vold
Jeg besluttede på et tidspunkt - af hensyn til min familie - at jeg ikke ville være krigsreporter.
USA/UK/DK undergravning af FN, menneskerettigheder, I-landenes kriger som middel til at sikre økonomiske ressourcer, I-landenes hegemonisme og undertrykkelse i tredje verden, Mellemøsten/Israels krænkelser af menneskerettigheder
Historier hvor jeg kan risikere at skade min egen og/eller mediets troværdighed og uafhængighed af udefrakommende interesser, fordi jeg selv kan være personligt biased ved at lave historien. F.eks. hvis en central kilde er et nært familiemedlem, og vedkommende uundgåeligt må interviewes for at lave historien. Det ville stride imod min etik - eller i hvert fald kræve at fremgå af historien. Men det er nok den største frygt jeg umiddelbart kan komme i tanke om.
Bandekrig, da jeg selv bor på Nørrebro, og mener, jeg ville være udsat.

Ikke overraskende er det typisk historier vedrørende kriminelle bander i ind- og udland og krigsreportager. Kun en af besvarelserne skriver, at vedkommende ikke vil arbejde på JP på grund af risiko.

110 journalister (en femtedel af dem, der har svaret) har inden for det seneste år undladt at bringe relevante oplysninger på grund af den ene eller anden type af frygt. Det tyder på, at kun få historier/oplysninger ikke kommer frem på grund af selvcensur hos den enkelte journalist.

Ligeledes er der få, der svarer ja til, at der er stofområder, de ikke ønsker at dække på grund af frygt. Det tyder på, at der altid vil være andre journalister til at dække de "farlige" sager, når nogle ikke ønsker det.

Der kan være andre grunde end frygt til, at den enkelte journalist ikke lader oplysninger komme frem, men de har ikke været temaet for rundspørge.

3. Selvcensur hos ledelsen

Første spørgsmål om selvcensur hos ledelsen er også delt op i et batteri med flere underspørgsmål. Det overordnede spørgsmål lyder:

Har du inden for det seneste år oplevet, at dit medie (for freelancere: din kunde) undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af:

Årsag	ja	nej	ved ikke	total	pctJa
Frygt for kritik fra mediets målgruppe	57	383	50	490	11,6%
Frygt for at miste adgang til kilder	53	381	57	491	10,8%
Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan	33	407	52	492	6,7%
Frygt for vold fra islamiske fundamentalister	30	425	38	493	6,1%
Frygt for økonomisk pression	16	430	46	492	3,3%
Frygt for kritik fra religiøse mindretal	15	443	33	491	3,1%
Frygt for vold fra kriminelle	11	448	32	491	2,2%
Frygt for kritik fra etniske minoriteter	7	453	31	491	1,4%
Frygt for vold fra ekstremister på højrefløjen (f.eks. nynazister)	4	458	31	493	0,8%
Frygt for kritik fra seksuelle mindretal	2	458	31	491	0,4%
Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløjen (f.eks. autonome)	1	462	29	492	0,2%

Sammenlignet med de tilsvarende spørgsmål om selvcensur hos den enkelte journalist tyder det ikke på, at der er den store forskel mellem journalister og ledelse. Her er det især frygt for kritik fra målgruppen og at miste adgang til kilder, der er årsag til selvcensur.

Årsag	ja	nej	ved ikke	total	pctJa
Frygt for at miste adgang til kilder	39	308	50	397	9,8%
Frygt for kritik fra mediets målgruppe	39	315	43	397	9,8%
Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan	29	324	45	398	7,3%
Frygt for vold fra islamiske fundamentalister	28	338	34	400	7,0%
Frygt for kritik fra religiøse mindretal	13	356	30	399	3,3%
Frygt for vold fra kriminelle	9	361	28	398	2,3%
Frygt for kritik fra etniske minoriteter	5	366	27	398	1,3%
Frygt for økonomisk pression	4	357	38	399	1,0%
Frygt for vold fra ekstremister på højrefløjen (f.eks. nynazister)	1	371	28	400	0,3%
Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløjen (f.eks. autonome)	0	373	26	399	0,0%
Frygt for kritik fra seksuelle mindretal	0	371	27	398	0,0%

I denne tabel er de tilsvarende tal vist udelukkende for journalister på landsdækkende medier. Tendensen er den samme, om end der ligesom tidligere ikke er helt så høj frygt for at miste kilder og få kritik fra ledelse og målgruppe, som når FUJ-medlemmer på ikke-landsdækkende medier tælles med. Til gengæld er der lidt højere frygt for at skade den nationale sikkerhed og blive offer for vold fra islamiske terrorister.

Her er der igen beregnet på basis af et ja-svar til et eller flere af de ovenfor nævnte frygt-spørgsmål.

medie	frygt	total	pct
Kristeligt Dagblad	5	13	38,5%
JP	19	51	37,3%
Børsen	7	19	36,8%
BT	9	30	30,0%
EB	15	54	27,8%
Andet	27	111	24,3%
Berlingske	8	34	23,5%
TV2	14	61	23,0%
Information	4	21	19,0%
Politiken	9	51	17,6%
DR	19	119	16,0%
Total	136	564	24,1%
Landsdækkende medier alene	109	453	24,1%

Hos den enkelte journalist var der 110, der udtrykte frygt som årsag til at oplysninger ikke kommer frem. Her er det så lidt flere (136), der bedømmer, at ledelsen på grund af frygt tilbageholder oplysninger. Stadig er det meget lidt udbredt.

Frygt og køn

køn	frygt	total	pct
Mænd	95	369	25,7%
Kvinder	41	195	21,0%
Total	136	564	24,1%

Hvor det hos den enkelte journalist fortrinsvis var kvinderne, der sagde ja til, at de var underlagt selvcensur, er det mest mænd, der mener, at ledelsen er underlagt selvcensur.

FUJ-medlem

Køn	frygt	total	pct
Ikke FUJ-medlem	97	396	24,5%
FUJ-medlem	39	168	23,2%

Total	136	564	24,1%
-------	-----	-----	-------

Der er ikke nogen relevant forskel i holdning hos selvcensur hos ledelsen mellem FUJ og ikke-FUJ-medlemmer.

Kommentarer:
Jeg kan kun svare på, hvad jeg selv har oplevet, og jeg har ikke oplevet disse ting. Om det har fundet sted, skal jeg ikke kunne sige.
umuligt at svare på for en freelancer
Frygt for kildeidentifikation.
Det kan jo ikke besvares. Jeg ved jo ikke hvorfor historier/film ikke bringes. En redaktør vil jo aldrig svare frygt. Han/hun vil sige: det er for langt - det er for kort - det har vi lige haft - det skal vi have i næste uge etc. Og hvis medierne er bange for noget ligner det for mig snarere frygt for at politikere skal blive utilfredse.
Jeg er udgiver af stof fra en interesseorganisation, og vil derfor vælge vinkler og emner, der matcher organisationens interesser. Opponentene vil kalde det censur, hvis lige præcis deres vinkel ikke er tilstrækkeligt præsenteret. Men er det censur eller vinkling? Kernen i debatten om selvcensur er, at debatten er blevet falsk og misser fuldstændigt spørgsmålet om prioritering og vinkling.
Selvcensur handler også om at vinkle historier anderledes, men det er der ikke mulighed for at svare på her. Selvcensur handler ikke nødvendigvis at undlade at bringe eller viderebringe oplysninger, men f.eks. om at suspendere den journalistiske vurdering til fordel for en politisk vurdering - måske efter et synligt eller følt pres fra ledelsen.
Frygt for/pga. politisk pression?
I forbindelse med Jægerbogs-udgivelsen bad forsvaret alle danske medier om at være varsomme med at videregive vitale oplysninger fra bogen. Derfor fik vi - såvidt jeg husker - en alle-mail om, at en bestemt redaktør skulle gennemse, hvilke informationer vi evt. videregav fra bogen. Om nogle citater blev droppet, ved jeg ikke.
Der er ingen historier, som er blevet taget af eller lukket ned. Men snarere historier, som ikke bliver skrevet. Eller kilder som efterfølgende er blevet føjet. Der er også en voksende angst for sager, som koster penge.
Hele palæstinakonflikten vidner om en ekstrem angst for at gå i dybden og i stedet gentage man klicheer, som fastholder situationen i overfladiskhed, som er uværdigt for redelig journalistik.
Det er umuligt at sige - og det kan sagtens være - men jeg har bare ikke oplevet det konkret.
Har en mistanke om, at Afganistandækningen ikke fortæller hele sandheden, men ikke noget konkret.
Oplevet at der blev opfordret til at omtale annoncer på positiv måde
Jeg har ikke kendskab til, hvorvidt ledelsen har undladt at bringe konkrete historier. Men jeg kan naturligvis ikke vide det med sikkerhed.
Vi tør ikke længere trykke vores Muhammed-tegninger. Alt andet er snak.
Der er sager hvor jeg ville tænke mig om. F.eks. i rockersager og i sager med den yderligtgående højrefløj. Jeg ville uden tvivl lave den (og har gjort det mange gange), men jeg ville måske fjerne mit navn, de mest åbenlyse steder (net/radio), så jeg ikke kunne blive truet af en eller anden tosse ud fra en impulshandling. Og her taler vi altså kun sager, hvor der ville være en åbenlys fare.
de svenske profet-tegninger
VI tager større forholdsregler, når vi dækker bandekonflikten
frygt for vold fra Islamiske fundamentalister: Ved ikke. Jeg ved ærlig talt ikke, hvorfor min avis - og alle andre danske dagblade - valgte ikke at genoptrykke Kurt Westergaards tegning, da denne blev udsat for attentat omkring nytår. Det vil nogen måske mene, at aviserne skulle have gjort.
Min avis censurerer konsekvent artikler med medlemmer fra Kongehuset. Det er tilsyneladende en chefredaktionel

beslutning, der sker af læser(tals)hensyn og frygt fra udelukkelse af hoffet.
Frygt for søgsmål
Der kan være tale om historier, der ikke passer ind i mediets målgruppe. De vælges fra af frygt for at miste kunder.
Muhammedtegningerne trykkes ikke længere, og der tages hensyn til soldaternes sikkerhed i Afghanistan
Mine ved ikke svar skal egentlig tolkes som måske. jeg ved jo ikke, hvad der præcis har ligget af overvejelser hos ledelsen, og ved ikke, hvad der har ligget til grund for ikke at bringe eller ændre på en historie. Det kan være rene journalistiske overvejelser. Det har ikke været mine historier.
I 2009 blev artikler stoppet, fordi de ikke passede ind i avisens dækning af asylproblematik. Artiklerne gav et noget mere nuanceret billede af situationen end den linje, der var lagt op til fra bladets side.
Det blev nævnt, at vi ikke bør gentrykke Muhamed-tegningerne
Min arbejdsplads tager hele tiden hensyn til målgruppen. For eksempel har jeg oplevet, at ordet "pornoblad" i en case-historie om en ung, homoseksuel muslim blev ændret til "magasin". Men jeg vil ikke ligefrem kalde det en relevant oplysning, der blev taget ud af artiklen. Der var vist ikke så megen tvivl om, hvad det var for et "magasin".
De tre ved ikke er fordi jeg tror, at det var forklaringen, at mediet ikke turde. Men jeg er freelance, så jeg er ikke helt sikker.
Alle i mit omfattende NETVÆRK er ofte vejet tilbage fra stillingtagen, af angst for tab af venner, familiesammenhold og indkomst, men der er enkelte undtagelser.
Mit medie har en meget lille gruppe af kilder, hvor de fleste er meget forsigtige med at udtale sig. Mange af de oplysninger vi får er derfor så fortrolige, at vi slet ikke må skrive historien.
Uinteresse kan måske tilskrives frygt for økonomisk pression, men kun i indirekte forstand (ikke noget løssalg). Det er ikke fysisk frygt som gør det tungt at sælge in materiale.
At jeg ikke har OPLEVET det betyder jo ikke, at det ikke er tilfældet.
Frygt for den politisk udpegede ledelse. Ja.
Jeg oplever en del selvrensensur fra ledelsen, der ikke ønsker at miste adgang til politiet. Og der ud over har jeg oplevet at der blev vist særlige hensyn til fx Israel efter ordre fra øverste nyhedsledelse
Hovedproblemet er ikke frygt fra forskellige grupperinger men gate-keepers i danske medier, bestemte vinkler får ikke lov at blive behandlet med henvisning til national sikkerhed, national enighed etc.
Ingen af ovenstående grupper giver mig eller mine kolleger grund til at frygte reaktioner eller til at censurere os selv. Men det er mit indtryk, at DRs øverste ledelse i en række sager agerer mediemæssigt og personalepolitisk primært af hensyn til regering og flertal i Folketinget. En medarbejder, der afspillede en privat lydoptagelse for en ven ville aldrig være blevet fyret, hvis ikke lydoptagelsen belastede en af regeringens ministre. På samme måde er min eneste reelle journalistiske frygt for mit eget vedkommende, at blive udsat for et koordineret personangreb eller en smædekampagne fra regeringens side, sådan som det skete for tilrettelæggerne af Den hemmelige Krig. Jeg forsøger at gøre mit bedste for ikke at ligge under for en sådan frygt, og bringer derfor velunderbyggede historier uanset denne risiko. Men jeg er helt bevidst om, at man ikke helt kan udelukke, at prisen på et tidspunkt kan blive, at generaldirektøren eller bestyrelsesformanden finder det opportunt uretmæssigt at falde mig eller kolleger i ryggen af hensyn til forholdet til regeringen, gamle venner i ministerierne eller forhandlingerne om DRs økonomi.
Den humanitære organisation, jeg arbejder på, arbejder også med asylområdet. Jeg har oplevet, at ledelsen ikke vil skrive historier om bestemte asylhistorier, fordi vi endnu ikke er klar til at mene noget omkring asylområdet.
Hvad med kategorien: Tab af læsere? Hvis man som eneste medie bringer de korrekte oplysninger, så fremstår man jo nærmest som useriøs.
Jeg tror ikke, det er tilfældet, men kan jo ikke vide det med sikkerhed.

Selvrensensur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante

oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra islamiske fundamentalister

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	2	6,7%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	7	23,3%
1-2 gange	14	46,7%
Ved ikke	7	23,3%
I alt	30	100,0%

Selvænsur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløjjen (f.eks. autonome)

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	0	0,0%
1-2 gange	1	100,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	1	100,0%

Selvænsur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra ekstremister på højrefløjjen (f.eks. nynazister)

	Respondenter	Procent
--	--------------	---------

Mere end 10 gange	1	25,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	0	0,0%
1-2 gange	3	75,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	4	100,0%

Selvænsur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for vold fra kriminelle

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	1	9,1%
3-5 gange	3	27,3%
1-2 gange	5	45,5%
Ved ikke	2	18,2%
I alt	11	100,0%

Selvænsur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	2	6,1%
3-5 gange	2	6,1%
1-2 gange	21	63,6%
Ved ikke	8	24,2%
I alt	33	100,0%

Selvænsur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for at miste adgang til kilder

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	4	7,7%
6-10 gange	3	5,8%
3-5 gange	13	25,0%
1-2 gange	23	44,2%
Ved ikke	9	17,3%
I alt	52	100,0%

Selvænsur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for økonomisk pression

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	2	13,3%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	4	26,7%
1-2 gange	7	46,7%
Ved ikke	2	13,3%
I alt	15	100,0%

Selvænsur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra religiøse mindretal

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	2	14,3%
1-2 gange	9	64,3%
Ved ikke	3	21,4%
I alt	14	100,0%

Selvrensning hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra seksuelle mindretal

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	1	50,0%
1-2 gange	1	50,0%
Ved ikke	0	0,0%
I alt	2	100,0%

Selvrensning hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra etniske minoriteter

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	0	0,0%
6-10 gange	0	0,0%
3-5 gange	1	14,3%
1-2 gange	5	71,4%
Ved ikke	1	14,3%

I alt	7	100,0%
-------	---	--------

Selvicensur hos ledelsen: Du har svaret ja til, at du har oplevet, at dit medie undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger på grund af frygt for nedenstående. Hvor ofte er det sket inden for det seneste år? - Frygt for kritik fra mediets målgruppe

	Respondenter	Procent
Mere end 10 gange	6	10,7%
6-10 gange	5	8,9%
3-5 gange	10	17,9%
1-2 gange	19	33,9%
Ved ikke	16	28,6%
I alt	56	100,0%

Selvicensur hos ledelsen: Oplever du, at selvicensur fører til, at relevante oplysninger ikke kommer frem i dit medie?

	Respondenter	Procent
Ja	79	15,8%
Nej	348	69,7%
Ved ikke	72	14,4%
I alt	499	100,0%

Relativt få oplever, at selvicensur fører til, at relevante oplysninger ikke kommer frem i mediet.

	Respondenter	Procent
Ja	52	12,9%
Nej	298	73,9%
Ved ikke	53	13,2%
I alt	403	100,0%

Her det samme spørgsmål, men hvor det udelukkende er journalister på landsdækkende medier, der indgår som respondenter. Endnu færre oplever, at

selvcensur er årsag til, at relevante oplysninger ikke kommer frem i mediet.

Kommentarer:
Jeg vil meget nødtigt udtale mig på andres vegne. Så svaret må være nej. Jeg har ikke positivt kendskab til det.
det er en fornemmelse - kan ikke dokumentere
Frygt for ikke mere at få rejser med militæret til Afghanistan - eller på andre måde blive serviceret.
Det er ikke et generelt billede. Men vi snakker da om det på redaktionen.
Jeg er freelancer, så jeg har ikke oplevet den slags interne oplysninger hos et medie.
Selvvalgt uvidenhed er også en form for selvcensur.
Lækagesagen - og den forudgående TV2-historie - er vel nærmest et eksempel på det modsatte.
Stadigvæk - vi bringer ikke tegninger som ellers ville være en helt naturlig illustration til emnet. Det ville svare til, at vi skriver en artikel om Michael Laudrup og undlader at bringe et billede af manden "fordi alle ved, hvordan Michael Laudrup ser ud". Nonsens og det ville aldrig ske. Kun i forbindelse med islamisme.
I den berøgtede lækagesag har vores øverste chef stoppet en meget omtalt optagelse. Den vurdering er jeg ikke enig i.
(diskret) Kritik af ledelsen i artikler bliver fjernet!
Historier om kriminalitet blandt flygtninge/indvandrere o.l. er ikke politisk korrekte
Oplysningerne kommer frem. Men hensynet til reporternes og fotografernes sikkerhed i marken gør, at vi nogle gange dækker historien fra lidt længere afstand, end vi ellers ville have gjort, hvis der ikke var et trusselsbillede.
Jeg har, inden for det seneste år arbejdet på to landsdækkende aviser (med samme stofområde). Jeg har ikke oplevet censur nogen steder fra hverken ledelsen eller mig selv. Når det er sagt, er der selvfølgelig forskel på hvilke historier, der interesserer enkelte medier. Men det opfatter jeg ikke som censur.
Kongehuset og visse potentielt skadelige historier om den siddende regering
Nogle instanser har pressechefer, der kører så hårdt på, at de truer ledelsen så meget, at det kan give bonus i forhold til dækningen. Fx i form af ekstra taletid
Jfr. tidligere kommentarer: Hvad er selvcensur? Og hvad er redigering? Jeg kan i øvrigt ikke vide, hvad ledelsen tænker i enhver tænkelig valgsituation - sådan fungerer det ikke.
Min redaktion er såvidt jeg kan bedømme uhyre opmærksom på, at enhver tvivl kommer Forsvaret til gode mht. til følsomme oplysninger, der ville kunne skade folk i forreste linjer. Altså Jægerbog-situationer skal undgås.
Det er nok mere et spørgsmål om prioritering - og det kan ikke være andet en fornemmelse fra min side, for jeg aner jo ikke, om det reelt er årsagen til, at ledelsen vælger nogle historier fra og til.
Men selvcensur er jo også en afvejning af offentliggørelse versus et eventuelt udfald af et søgsmål. Kilderne er blevet mere bevidste om, at de kan presse aviser til tavshed gennem massive retskrav. Evt via engelske domstole.
Igen: Et mere nuanceret billede af aktuelle problematikker går tabt i valget af ensidig linie.
Kun tegningerne - og de var jo ikke længere relevante, eftersom de allerede har været trykt adskillige gange forskellige steder
Jeg har oplevet, at ledelsen har besluttet at undlade at bringe en meningsmåling, som viste, at et flertal i befolkningen var imod et større projekt, som ledelsen havde sat i gang. Dette havde dog intet at gøre med frygt for vold eller pression udefra og er dermed muligvis ikke relevant for denne undersøgelse..
Frygten for at bruge offentlige data og få en retssag holder relevante ting tilbage.
Magasinet udgives af en interesseorganisation. Derfor er der af naturlige grunde historier, som vi ikke ville kunne bringe. Vi spiller kun på den ene banehalvdel, men gør det til gengæld fair i den ende.

Igen; ikke af fysisk frygt men af uinteresse og lavt engagement, måske for ikke at stikke ud - hvilket også er en slags frygt.
Fordi dette er en politisk ledet interesseorganisation, som i sig selv er et filter for nogen information, men ikke af frygt el. decideret selvcensur. Mere pga. strategiske hensyn
Vi tilbageholdt en meningsmåling fordi den ikke passede ind i den redaktionelle linje. Vi lod være at bringe billede af Lars Vilks "rondellhund", da Jihad Jane blev arresteret
Har for nogle år siden oplevet, at frygten for et sagsanlæg har påvirket den måde en artikel blev redigeret på. Har desuden en klar fornemmelse af, at kildeafhængighed og hensyn til annoncørerne kan øve (en i mange tilfælde ubevidst) indflydelse på den journalistik, der bliver produceret på mediet.
Jeg oplever, at den store public service-station er under løbende politisk beskydning - og man kan ikke udelukke at frygten for politisk ballade i praksis ender med at påvirke nogle af de redaktionelle valg
Alle chefer i danske medier er en del af det politiske system, de ved hvad de må og ikke må...og de holder de ansatte indenfor disse grænser.....
Det er umuligt for mig at vide, hvad ledelsen ved, men ikke vil oplyse mig om, at de ved. Så spørgsmålet giver ikke mening.
det skulle da lige være historier, som avisen har pustet op, men som viser sig ikke at holde. I stedet for at bringe et dementi - en art selvcensur af hensyn til renommé - vælger man bare at køre ud af en anden tangent...
Jeg har ikke oplevet, at relevante oplysninger er blevet frasortet af bestemte hensyn. Men generaldirektøren i DR har efterfølgende i et brev til Pia Kjærsgaard undskyldt ikke alene, at DR citerede hende forkert, men også undskyldt for, at DR efterfølgende bragte det korrekte citat for at korrigere, og derved fik gentaget, hvilke medlemmer af hendes nuværende og tidligere parti, der havde sagt, at muslimer formerer sig som rotter og, hvem der havde sagt, at de formerer sig som kaniner. Generaldirektørens undskyldning for at bringe denne berigtigelse, der fortæller, hvem der er dømt for hvad, får forhåbentlig ikke betydning for, hvad andre DR-medarbejdere fremover vil bringe i radioen. Men det er da muligt.
Hensyntagen til politisk pression fra regeringsbærende partier
Jeg har flere gange oplevet at relevante oplysninger ikke er kommet igennem redaktørens nåleøje, hvis de er for komplicerede og/eller nuancerede, primært indenfor sundhed og medicinalindustri.
Men der sker måske en justering af vinklen.

Selvcensur hos ledelsen: Hvor stort er problemet med at relevante oplysninger ikke kommer frem i dit medie? Vurder på denne skala.

	Respondenter	Procent
1 - Det spiller ingen rolle	2	2,6%
2	22	28,2%
3	22	28,2%
4	12	15,4%
5 - Det spiller en stor rolle	19	24,4%
Ved ikke	1	1,3%
I alt	78	100,0%

Selvcensur hos ledelsen: Har du været ude for, at ledelsen har udøvet selvcensur, så relevante oplysninger ikke er kommet med i en af dine historier?

	Respondenter	Procent
Ja	47	9,6%
Nej	417	85,3%
Ved ikke	25	5,1%
I alt	489	100,0%

47 af respondenterne (cirka ti procent) har oplevet, at få relevante oplysninger fjernet fra en historie.

	Respondenter	Procent
Ja	27	6,8%
Nej	356	89,7%
Ved ikke	14	3,5%
I alt	397	100,0%

Her det samme spørgsmål, men hvor det udelukkende er journalister på landsdækkende medier, der indgår som respondenter.

Kommentarer - kom gerne med konkrete eksempler på selvcensur:
Se forrige
Frygt for kildeidentifikation.
Det handler om vinkling. Og det handler om at repræsentere forskellige synspunkter. Gaza-krigen blev for 95 % vedkommende dækket af erklærede mennesker der forstod konflikten ud fra en Israel-synsvinkel. DR's velmenene reporter fra området kunne kun citere Israelske aviser og CNN. Arne Notkin er tidligere formand for Dansk Zionistisk Venskabsforening - han burde være inhabil, i stedet har han udelukkende ansat jøder i Deadlines redaktion. Det råber til himlen - og ingen gider løfte en finger.
Jeg vil gerne understrege, at det KUN gælder i sagen om Muhammed-tegningerne. Ellers mener jeg, at avisens ledelse er frygtløs.
Jeg er dog ofte ude for at ledelsen vurderer historier som uinteressante for den relativt kræsne målgruppe og derfor ikke gider bruge krudt på den. men det er ikke selvcensur, bare manglende interesse
Undlod på et tidspunkt at omtale Stig Tøfting som voldsmand og tidligere straffefange af hensyn til en kollega, som var ved at skrive en bog om ham.
Jeg har oplevet den redaktionelle ledelse bremse kritiske historier. Men så fik jeg dem i stedet ud på mediets netside.
En total omskrivning af et interview med kronprisen foretaget af hoffet og godkendt af ledelsen
Artikler om magtkamp i børsnoteret selskab er blevet bremset grundet trusler om søgsmål.
Jeg blev bedt om at dæmpe en kritik af Israel i en af mine artikler

Det er et generelt problem, at ellers væsentlige historier vælges fra, fordi den nuværende målgruppe måske ikke vil bryde sig om dem. Men det er ikke historier, der ikke dækkes andetsteds. Derfor en 2'er.
Et interview med en homoseksuel mand blev ikke bragt, fordi han kritiserede sin indremissionske nulevende forældre tegninger
En kollega har oplevet, at ledelsen har været inde og censurere i en artikel. Artiklen handlede om læsernes reaktion på et projekt, vores medie havde sat i gang, og ledelsen redigerede de læserreaktioner ud, som var mest kritiske over for projektet. Dette handlede dog ikke om frygt for vold eller pression og er derfor måske irrelevant for denne undersøgelse.
Israels krænkelser, EUs opinionsmålinger hvor europæere mener at Israel er den største trussel mod verdensfreden. Total mangel på ordentlig dækning fra Irak og Afghanistan Alt dækning er skræddersyet i forhold til om landet er politisk set vores fjende eller ven.....
Det har været i forbindelse med at navngive dømt i kriminalstoffet. Så det var mere udtryk for vaklen og uafklarethed hos ledelsen end egentlig frygt.
Arbejder på et fagblad. Der er rigtig meget, der ikke kommer frem. Ingen grund til konkrete eksempler.
handlede om en uoplyst læge - til et personaleblad
Jeg har været ude for at redaktøren på min tidligere arbejdsplads i stigende grad lod udgivers interesser styre indholdet i bladet.

Selvrensensur hos ledelsen: Lægger dit medie - efter din opfattelse - bånd på sig selv for ikke at støde menneskers følelser? Svar ved at markere nedenstående skala. - Politiske følelser

	Respondenter	Procent
1 - Det sker aldrig	288	60,8%
2	126	26,6%
3	39	8,2%
4	13	2,7%
5 - Det sker dagligt	8	1,7%
I alt	474	100,0%

Selvrensensur hos ledelsen: Lægger dit medie - efter din opfattelse - bånd på sig selv for ikke at støde menneskers følelser? Svar ved at markere nedenstående skala. - Religiøse følelser

	Respondenter	Procent
1 - Det sker aldrig	210	44,4%
2	179	37,8%

3	60	12,7%
4	17	3,6%
5 - Det sker dagligt	7	1,5%
I alt	473	100,0%

Selvicensur hos ledelsen: Lægger dit medie - efter din opfattelse - bånd på sig selv for ikke at støde menneskers følelser? Svar ved at markere nedenstående skala. - Etniske følelser

	Respondenter	Procent
1 - Det sker aldrig	238	50,9%
2	158	33,8%
3	51	10,9%
4	14	3,0%
5 - Det sker dagligt	7	1,5%
I alt	468	100,0%

Selvicensur hos ledelsen: Lægger dit medie - efter din opfattelse - bånd på sig selv for ikke at støde menneskers følelser? Svar ved at markere nedenstående skala. - Seksuelle følelser

	Respondenter	Procent
1 - Det sker aldrig	261	55,4%
2	151	32,1%
3	45	9,6%
4	7	1,5%
5 - Det sker dagligt	7	1,5%
I alt	471	100,0%

Har du kommentarer, eller kan du give eksempler, er du velkommen til at skrive dem her:

Udtrykkene selvicensur og lægge bånd på sig selv er værdiladede. Men enhver god journalist tænker sig om og skriver generelt med respekt for andre mennesker. Det er det, jeg mener.

Naser Khaders Burkaforbuds udspil, hvor han blev reddet på kanten af JP's ledelse.

Mit medie er ikke i den boldgade, men hvis det var, så burde det dagligt lægge bånd på sig selv. Alle historier skal syrestes, og når det sker, så er der automatisk lagt bånd på.
Jeg synes spørgsmålet er upræcist og giver for meget plads til fortolkning. Hvad menes med bånd - empati? Taler vi indhold eller fremstilling? JP begik en fejl og forsøger åbenbart stadig at finde retfærdiggørelse forklædt som ytringsfrihed (qua selvcensur).
Set i lyset af Jyllands-Postens tåbelige og forsimplede kampagne for ytringsfrihed, er det umuligt at svare på. Deres firkantede og unødvendige provokation er naturligvis udtryk for ikke at båndlægge sig selv. På den anden side har de skabt forfærdelige og unødvendige splittelser i befolkningen - og en katastrofal uforsonlighed overfor lande, som tidligere var kendt for deres gæstfrihed. Jo jeg syntes også din mor er dum og grim og din søster er en luder.
Frygten for at være politisk ukorrekt, specielt indenfor de etniske følelser, tror jeg, spiller en stor rolle, når der skal vælges til og fra. Og specielt om man skal vælge at grave et spadestik dybere. Det er som om, der er opstået en større berøringsangst. Den alm. borgers frygt for at blive kaldet racist har ligesom bevæget sig videre ind i journalistfaget. I Sverige er der total berøringsangst m.h.t. at skrive om og følge Sverigedemokraterne i deres forsøg på at komme ind i Riksdagen ved næste valg i november. På seneste Grävseminarium 18.-21.3. i Stockholm havde man en stor paneldebat med spørgsmål som "hvordan håndterer vi Sverigedemokraterne?" og "skal vi rapportere om Sverigedemokraterne, hvis vi dermed inddirekte gavner partiets fremgang?". Og under hele debatten henvistes til, at "vi har jo set, hvordan det gik i Danmark med Dansk Folkeparti". Der er uhyggelig selvcensur blandt størstedelen af den svenske presse i forsøg på at opføre sig politisk korrekt.
Ikke at ville støde folk er ikke ensbetydende med selvcensur. Det kommer helt an på situationen.
Religiøse og etniske følelser hører i mine øjne sammen. Jeg tænker på debatten om Muhammed-tegningerne, hvor vores ledelse nu har en mere 'forsigtig' tilgang til at trykke tegningerne. Ikke at ledelsen har nedlagt forbud mod, at det sker igen, men synet på at trykke dem igen og igen er nu mere nuanceret end i begyndelsen.
Vi har af og til diskussion om f.eks. forsidefoto fra krigs- eller katastrofeområder - hvor blodige må de være, og skal man tage hensyn til, at avisen også skal kunne ligge fremme på spisebordet i børnefamilier? det samme kan ske med fotos med seksuelle motiver, f.eks. et erigeret lem på forsiden - må vi eller må vi ikke?
Det er en fornemmelse fra min side, hvor jeg fornemmer, at vi sætter nogle rammer eller grænser for ikke at støde menneskers følelser. Men om det kan kaldes selvcensur, tjaa?
Ledelsen udviser nogen eftertænksomhed i forhold til at støde muslimers følelser
Det her spørgsmål er ualmindeligt mærkeligt formuleret. Hvordan kan man besvare et ja/nej-spørgsmål på en skala fra 1 til 5? Hvis jeg markerer "2", hvordan bliver det så udlagt i jeres artikler? Som om, at mit medie lægger bånd på sig selv for ikke at støde menneskers følelser?
Referencen til religiøse følelser. går udelukkende på tegningerne!!!
Spørgsmålet er upræcist. Selvfølgelig tager vi hensyn til andre menneskers følelser. Vi krænker ikke nogen, med mindre krænkelsen er en følge af en journalistisk nødvendighed. Omvendt undlader vi ikke at skrive en historie, der er relevant, fordi den måske vil komme til at krænke nogen. Dette er der ikke noget nyt i. Sådan har al god journalistik alle dage været.
Jeg ved, at hvert eneste fotografi af døde mennesker, f.eks. i krigszoner eller nødhjælpsområder, bliver diskuteret, inden det lander i avisen.
Hvad vil det sige "at lægge bånd på sig selv?" Lægger man fx bånd på sig selv ved ikke at referere til mennesker af afrikansk afstamning som negere? Eller er dette blot høflighed??? Jeg vil i min besvarelse vælge at opfatte eksempler som dette som høflighed og ergo anføre, at vi på mit medie aldrig lægger bånd på os selv.
Man skriver/trykker jo ikke alting. Som regel er det voldsomme billeder, som bliver diskuteret
Spørgsmålet kan ikke besvares. Vi lægger alle bånd på os selv. Hvis et menneske er skeløjet og ser ud som om det er avlet af mor og søn, så skriver vi det ikke. Jeg undlader da også at skrive at nogen er homoseksuelle hvis de ikke bryder sig om det. Det sker konstant. Men det er ikke censur. Det er hensyn og sker i alle medier forhåbentlig.
Jeg arbejder i udlandet og har ikke oplevet det personligt i mit arbejde. Jeg skal ikke kunne sige om det sker hjemme på hovedredaktionen i Kbh. Jeg kan have mistanke om det, men jeg kan ikke konkret sige at jeg ved eller kan dokumentere, at det er tilfældet.
Her mangler en: ved ikke. For alle andre svar en Aldrig lægger op til markering af selvcensur.

Jeg finder det naturligt, at man så vidt muligt undlader at støde andre menneskers følelser, når disse beror på deres identitet som mennesker eller som en gruppe, med mindre der foreligger virkeligt gode grund hertil. Det synspunkt mener jeg deles af størsteparten af ledelsen og journalisterne på Information.
For nyligt undlod ledelsen at genoptrykke Muhammed-tegning
Der spørger I forkert. Det handler om, at de ikke tør, når du virkelig går til den.
Igen vil nogen mene, at alle aviserne skulle have bragt Kurt Westergaard tegning, da han blev udsat for attentat ved nytårstid.
Nej, men vi diskuterer selvfølgelig etik og korrekthed. For eksempel, hvornår det er i orden at bruge ordet "ghetto". Det ord kan jo sagtens støde etniske følelser. Og andre følelser. Og være med til at holde et område "nede". Og hvis det oven i købet bruges - uden at et bestemt område er defineret som en ghetto, så er det et problem. Den konkrete diskussion har vi for eksempel haft. Men jeg mener ikke det handler om at lægge bånd på sig selv.
Hvad er "politiske følelser"? Hvad er det for et forvrøvlet begreb? Et hvilket som helst troværdigt arbejdende medie tager naturligvis hensyn til kilder, cases og læsere ud fra almen menneskelige kriterier for ordentlig opførsel. Både i billede og tekst. Det er god journalistisk etik ikke at udlevere folk unødigt. Man kan kalde det selvcensur, hvilket vil være en fordrejning. Man kan også kalde det almindelig anstændig opførsel.
Avisen lægger ikke bånd på sig selv, men ind i mellem afspejles avisens holdning til visse ting ikke kun på lederplads, men også i artiklerne gennem kildevalg og -fravalg
Der overvejes bevidst, hvilke konsekvenser historier vil få. Men der er forskel herfra og til, at mediet aldrig vil bringe relevante, væsentlige historier. Men væsentligheden vurderes - efter min mening - ud fra hvor stor skade historien vil forvolde.
Der er stor forskel på, at man ikke bringer historier eller oplysninger af frygt, og at man undlader at bringe historier eller oplysninger for ikke at støde diversers følelser. Væsentlige og relevante historier bliver så vidt jeg ved på vores redaktion aldrig lagt ned på grund af frygt. Tværtimod. Heller ikke hvis det skulle være ledelsens ønske. Tværtimod. Men jeg vil ikke udelukke, at historier bliver nedprioriteret, eller oplysninger valgt fra, fordi de simpelthen ikke er væsentlige nok, i forhold til hvor meget de kan såre andre mennesker. Jeg kan ikke komme i tanke om et konkret eksempel, men jeg går fra, at det sker jævnlige. Derfor ved jeg ikke helt, hvad jeg skal svare til ovenstående spørgsmål, for jeg anser det som almindelige sund fornuft - social begavelse, om man vil - at lægge bånd på sig selv, hvis man véd, at man vil støde folks følelser.
Igen - jeg har meget svært ved at tage en undersøgelse alvorligt, når påstanden om 'selvcensur' skal være en præmis for vurdering af valg og fravalg. Det er alt for værdiladet til at kunne danne grundlag for seriøs besvarelse.
Det er svært at give et konkret eksempel, men jeg føler, at netop religion og integration (udlændinge/indvandrere) er så betændte områder, at det er noget, der (heldigvis) bliver diskuteret grundigt. At både ledelse og journalister forsøger at vurdere, hvordan historier skal gribes an, kommunikeres og vinkles. Så det er egentlig ikke, at vi lægger bånd på os selv, men at vi sørger for nøje at overveje, hvordan tingene bliver formidlet, for ikke UNØDVENDIGT at puste til ilden.
Inden for kulturen ønsker mit medie så stærke og gerne så voldsomme meninger på banen som muligt, særligt fra kritikerne. Men omkostningerne bliver her kritikernes egne, ikke bladets. Det er kritikerne, der senere skal møde kunstnerne og politikerne, ansigt til ansigt. Og læserne. Her er den etiske udfordring stærk, også fordi den journalistiske etik er anderledes ansvarsløs i sine provokationer. For journalisterne videregiver jo bare deres interviewpersoners udtalelser, mens kritikerne siger deres egne meninger. Her er etikidealene ikke altid de samme.
Jeg tager altid hensyn, men lægger ikke bånd på mig selv.
Da der var tale om gentryk, betegner jeg det ikke som om, de lægger bånd på sig selv.
Det ved jeg ikke. I mangler den svarmulighed.
De lægger ikke bånd på sig selv for ikke at støde andre menneskers følelser, men de lægger bånd på sig selv politisk set. Dvs. jeg ofte er ude for at magasiner er for politisk styret. Dvs. jeg synes RIGTIG mange medier savner en journalistisk uafhængighed. Det er fandme et problem.
Mit medie har undskyldt for at have krænket følelser hos folk ved at genoptrykke en Muhammed-tegning og indikeret, at tegningen næppe bliver bragt igen.
Hvis det er et problem ikke at skrive kønsord, ikke at vise Jesus med erigeret lem og ikke at tegne Muhammed som en rundkørselhund, så ja. Nu mener jeg selv at vis båndpålægning er en del af det menneskelige samvær, så jeg føler mig

ikke helt tryk ved måden som spørgsmålet er stillet på. Men vær bare rolig jeg skal nok komme efter jeres fortolkninger !
Der er særligt en angst for at støde Dansk Folkeparti og for at bekræfte borgerlige politikeres fordomme om DR-journalister som 'røde lejesvende'.
Jeg forstår ikke udtrykket "at lægge bånd på sig selv". Både mig og de mennesker jeg arbejder for er opmærksomme på ikke at støde folk unødigt ved fx at være opmærksom på, hvilke ord man bruger (luder/prostitueret/sexarbejder), eller hvor selvkritisk man beskriver normafvigere, men "at lægge bånd på sig selv" ... det har jeg brug for at få nærmere defineret.
Vi har en billedpolitik der går ud på at undgå de mest brutale billeder fra virkeligheden - for ikke at støde
Ja, selvfølgelig prøver man at tage hensyn til folks følelser - så vidt det er muligt. Det kræver DR's Programetik da også. Det bør således kræve en stærk journalistisk begrundelse, hvis man skal bringe historier, der krænker folk følelser.
Meget dårligt formuleret spørgsmål: der lægges aldrig bånd på når det handler om muslimer, indvandrere og "de andre" meget effektive bånd lægges, når man skal behandle emner som Katolsk Kirke, Folkekirken, danskernes ret til at udtale sig om alt muligt på alle mulige måder..... der gælder 2 set regler for danskere og for "de andre", for Israel og for palestinensere, for US og for Rusland, muslimske terrorister er kun terrorister hvis de angriber USA, når de angriber undergrundsbannen i Moskva så er de oprører, partisaner, frihedskæmpere.....
Ytringsfriheden er i Danmark ikke under pres fra ovenstående grupper. Men ytringsfriheden er i højere grad presset af manglende adgang til korrekte informationer at ytre sig på baggrund af. Hele jægerbog-sagen er blot en enkelt og klart eksempel blandt mange på, at tilrettelagt misinformation i en række sager styrer den politiske debat og dermed truer ytringsfriheden.
Jeg mener, at det er en del af en daglig etisk overvejelse at overveje om man støder andre uhensigtsmæssigt.

Få journalister (136 ud af 564) mener, at ledelsen på mediet udøver selvcensur, og at det er årsag til at oplysninger ikke kommer frem. I kommentarer generelt peges der især på problemer med selvcensur i forhold til at bringe Muhammed-tegninger, oplysninger om forsvar, politisk styring – især i DR, Israel-venlighed, samt hensyntagen til mediets målgruppe og kilder. Desuden peges der på manglende adgang til oplysninger og misinformation som begrundelse for, at relevante oplysninger ikke kommer frem.

4. National selvcensur

National selvcensur: Er ytringsfriheden i Danmark efter din opfattelse under pres?

	Respondenter	Procent
Ja, i høj grad	50	10,1%
Ja, i mindre grad	162	32,7%
Nej, ikke væsentligt	211	42,6%
Nej, overhovedet ikke	65	13,1%
Ved ikke	7	1,4%
I alt	495	100,0%

Mens journalister i praksis ikke oplever selvcensur selv eller fra ledelsen i stort omfang, er det knap halvdelen af dem, der har svaret, der mener at ytringsfriheden er under pres i Danmark. 42,8 pct. mener, ytringsfriheden er under pres, mens 55,7 procent mener, at ytringsfriheden ikke er under pres.

Ja, i høj grad	39	9,7%
Ja, i mindre grad	128	31,9%
Nej, ikke væsentligt	177	44,1%
Nej, overhovedet ikke	51	12,7%
Ved ikke	6	1,5%
I alt	401	100,0%

Her er det kun journalister på landsdækkende medier, der har svaret på dette spørgsmål. Det er en anelse færre, der svarer ja til at ytringsfriheden er under pres, men stadig en stor andel (41,6 pct).

Alle, der har svaret ja, er blevet bedt om at præcisere med dette overordnede spørgsmål:

National selvcensur: Hvad er efter din opfattelse årsagen til at ytringsfriheden er under pres? Svar ved at markere nedenstående skala. 1 – Det spiller ingen rolle; 5 – Det spiller en stor rolle.

Årsag	gns
Frygt for vold fra islamiske fundamentalister	3,6
Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan	2,5
Frygt for at miste adgang til kilder	2,4
Frygt for kritik fra religiøse mindretal	2,2
Frygt for kritik fra ledelsen	2,1
Frygt for kritik fra etniske minoriteter	2,0
Frygt for kritik fra mediets målgruppe	2,0
Frygt for økonomisk pression	1,9
Frygt for vold fra kriminelle	1,8
Frygt for hvad kolleger vil sige	1,6
Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløj (f.eks. autonome)	1,5
Frygt for vold fra ekstremister på højrefløj (f.eks. nynazister)	1,5
Frygt for kritik fra seksuelle mindretal	1,4

Her er frygten for vold fra islamiske terrorister, den væsentligste trussel, mens også national sikkerhed og frygt for at miste kilder spiller en rolle.

Årsag	gns
Frygt for vold fra islamiske fundamentalister	3,6

Frygt for at skade den nationale sikkerhed, f.eks. i forbindelse med dækning af krigen i Afghanistan	2,5
Frygt for at miste adgang til kilder	2,2
Frygt for kritik fra religiøse mindretal	2,2
Frygt for kritik fra etniske minoriteter	2,0
Frygt for kritik fra ledelsen	1,9
Frygt for kritik fra mediets målgruppe	1,9
Frygt for økonomisk pression	1,8
Frygt for vold fra kriminelle	1,6
Frygt for hvad kolleger vil sige	1,5
Frygt for vold fra ekstremister på højrefløjen (f.eks. nynazister)	1,5
Frygt for vold fra ekstremister på venstrefløjen (f.eks. autonome)	1,5
Frygt for kritik fra seksuelle mindretal	1,4

Her er det kun journalister på landsdækkende medier, der har svaret på dette spørgsmål. Der sker ikke nogen stor ændring fra tabellen over de samlede svar.

Kommentarer:
Sp. økonomisk pression tænker jeg naturligvis på Politikens kyllinge-optræden
Det dynamiske demokrati stækkes via lovgiver, der med belæg i terrorangst reducerer ytringsfriheden. Adgang til kilder tabs.
De fleste danske journalister er blevet meget svage i forhold til alle samfundets ledere - og generer dem nødtigt hverken ved reelt afslørende spørgsmål/filmindslag/historier. Som jeg ser det er en udvikling der er accelereret i takt med mediernes stramme økonomiske forhold, hvor der er blevet markant færre faste stillinger - især indenfor fagmedarbejdere. Skal du bevare din stilling skal du dække det stof som er politisk passende og ikke for provokerende
Oplever generel frygt for/vægren sig ved, at skille sig ud fra mængden - emnemæssigt, vinklingsmæssigt m.m. - og derved pådrage sig 'uheldig' opmærksomhed (fra chefer og/eller kollegaer). Frygt for at blive angrebet/beklikket personligt, frygt for at 'skade' egen (fremtidig) karriere, f.eks. ved at skille sig ud fra flokken og/eller fremstå for 'markant' hhv. blive beskyldt for/få bemærkninger om at være politisk/politisierende/yderligtgående, ikke blot partipolitisk, men også ifht. emner som miljø, klima, dyrerettigheder, sociale forhold, lovgivning generelt m.m., bl.a. med begrundelse i at det går imod flertallets holdning (?).
Det, der sætter ytringsfriheden under størst pres i min optik, det er: At mennesker/kilder ikke tør ytre sig til/i medierne om relevante emner, af frygt for repressalier fra især arbejdsgivere (kunder). Dvs: der udøves en høj grad af censur, kontrol, sindelagskontrol, chikane, selvcensur (kært barn med mange navne), som gør det umuligt eller i det mindste vanskeligt at føre den samfundsmæssigt vigtige debat på tilpas oplyst niveau. Jeg nævner blot sygehusvæsenet, skolevæsenet, militæret, politiet - samt store dele af centraladministrationen.
Der mangler en rubrik, som hedder: Frygt for at journalisten mister overblikket. De "virkelige" problemer klima, overbefolkning, overforbrug, ressourcer, livsformer etc. bliver for det meste behandlet som var det tipslørdag. Ingen konsekvenser, ingen holdninger. Bare på-den-ene-side-og på-den-anden-side.
Man er bange for at bryde med de traditionelle normer for hvad man siger og hvordan man siger det.

jeg tror en del kolleger lægger bånd på sig selv af hensyn til egen karriere - hvis man vil til tops og være one of the boys, så skal man allerede som ung lægge sig i kølvandsstriben efter det uforpligtende og det holdningsløse nu-hører-vi-først-sagen-fra-den-ene-side-og-så-hører-vi-også-lige-lidt-fra-den-anden-side
Når en kunstner som Marco Evaristti får bortcensureret værker, der berører forholdet mellem jøder og muslimer, skyldes det mere selvcensur hos politisk korrekte censorer, der frygter at fornærme en bred religiøs gruppe, ikke nødvendigvis ekstreme grupper.
Det drejer sig udelukkende om religionen Islam. Presset fra andre grupper, religioner, seksuelle mindretal, ville aldrig blive fulgt.
Jeg mener, at kommercialiseringen og frygten for mistede investorer kan stoppe mange historier. Også angsten for at miste den vigtige målgruppe, kan lægge en dæmper på historier, der ellers ville være bragt.
Med ledelse og økonomisk pres tænker jeg især på Politikens undskyldning. Måske et økonomisk smart træk, for at undgå en dyr retssag, men skadeligt for ytringsfriheden.
Det er for mig uforklarligt, at min avis censurerer på ganske enkelte områder men forfægter ytringsfriheden ganske fundamentalistisk på andre. Jeg kan ikke svare på, hvorfor det sker.
De helt utroligt mange dørlukninger og navneforbud i forbindelse med retssager udgør en stor trussel for ytringsfriheden. Ikke mindst for den anklagede.
jeg mener at at ytringsfriheden er under pres på grund af et politisk pres på flere danske medier. Blandt andet min egen arbejdsplads - DR.
Jeg vurderer, at det store problem ligger i danske mediers underkapacitet overfor overlegen politisk pressehåndtering, journalister magter ikke - gennem alm. kritisk journalistik at "lægge sig ud med" politikere og magthavere. Jeg ser et alvorligt demokratisk problem i den selvcensur medier udøver for ikke at miste adgang til politikere. Det er altså frygten for toppen af samfundet og ikke kriminel subkultur danske medier retter ind efter.
Dansk Folkepartis rolle som 'bagvagt' skaber en procedure, hvor partiet altid spørges om holdninger, både i aviser og særligt i radio og tv. Også selv når det var mere relevant at spørge andre partier. Den slags indirekte censur finder jeg bekymrende og usaglig.
Har svært ved at svare på 6 og 13, da jeg efter de første spørgsmål om ledelsens evt selvcensur og min egen evt selvcensur som journalist forstår "national selvcensur" som noget, der ikke nødvendigvis har med ytringsfrihed på medieerne at gøre, men med ytringsfriheden i det hele taget i landet at gøre. Altså hvad tør borgerne selv sige offentligt, på deres arbejdsplads osv.
Det danske debatklime er, især på udlændingeområdet, aldeles forpestet. Man kan tillade sig at sige hvad som helst og bringe hvad som helst, så længe det er kritisk og rettet mod etniske minoriteter. Reaktionen den ANDEN vej er til gengæld under grov barbering. Begrebet 'ytringsfrihed' handler for mig om beskyttelsen af den lille mands ret til at ytre sig mod magten, ikke omvendt. I den forstand er ytringsfriheden i Danmark under pres. Ikke fordi muslimer truer danske medier med bål og brand, det gør de, og det skal der skrives om, men dén trussel ryster ikke ytringsfriheden. Hvem sikrer derimod, at minoriteter i Danmark kommer til orde? Hvem går op mod det skævvredne billede, der i medieerne - groft generaliseret - males af etniske minoriteter i Danmark?
Alle væsentlige eksempler på selvcensur, jeg har hørt om i disse år, handler om frygt for kritik og vold fra islamister. Især teaterstykker, der bliver aflyst, kunst, der ikke bliver udstillet, og satire, som udelukkende gør grin med andre religioner.
Vi er en nation af småkriminelle, som ved, at familien, kollegaer og naboer kender til vores skattefus, forsikringssvindler, sorte arbejde, smuglerier og køb af hælervarer, det har vi nemlig selv pralet af ved spisebordet og drikkelaget og v.v. Den derved opnåede "syndsforladelse" er næsten reel, men vi glemmer, at det koster vores ytringslyst, og dermed ytringsfrihed.
Når man bliver sådan her (som i dette og foregående spørgsmål) er det jo ikke min - eller andre journalisters ytringsfrihed, vi nødvendigvis svarer på. Men danskernes ytringsfrihed generelt. Og det er vigtigt, at dette ikke oversættes til, at journalisterne mener, at pressens ytringsfrihed er under pres.
Med ledelsen mener jeg her den øverste ledelse i DR.
Jeg bemærker, at dette spørgeskema indtil videre ikke indeholder spørgsmål om selvcensur udløst af pres eller intimidering fra magthavere i politik, interesseorganisationer eller erhvervsliv. Det ville efter min opfattelse være et mindst lige så relevant område, som de fremhævede: Etnisk, religiøse højre/venstreradikale etc etc.

Man kan definere at frygt for ledelsen er i sidste konsekvens frugt for økonomisk pres. Hvis man lægger sig ud med ledelsen, mister man sit job...så angsten handler ikke om konflikten med ledelsen med om at miste sit arbejde og kan ikke betale sine regninger. Økonomisk pres er den mest effektive censurmiddel i den vestlige presse inkl. Danmark
Jeg mener, at terrorlovgivningen, muligheden for overvågning etc. begrænser ytringsfriheden - jeg mener fx. at sagen mod Fighters and Lovers er en katastrofe. Ved at dømmes dem har man virkelig trykket ytringsfriheden. Det er et voldsomt overgreb mod den frie debat.
Der mangler en meget væsentlig valgmulighed: Brugen af ytringsfrihed som et argument i den offentlige debat - dette er i høj grad med til at sætte ytringsfriheden under pres. Jo flere gange det bruges som et argument, des mere mister det sin styrke. Ytringsfrihed skal diskuteres - men ofte bliver den et argument i sig selv.
Der mangler én rubrik: Frygt for politisk pression (fra partier/politikere/embedsmænd), jævnfør det pres bl.a. Dansk Folkeparti gennem flere år har lagt på især DR, fx. gennem beskyldninger mod DRs medarbejdere for at være "røde lejesvende", gennem krav/ønsker om at komme mere til orde, osv. Dét har virket, og dét er en stor, snigende fare for ytringsfriheden.
Som det måske fremgår allerede, mener jeg den største fare er selvrensens ifht ikke at udfordre vedtagne sandheder og pga tidspres og manglende plads til at bringe komplicerede historier
selvrensens kan bunde i mange andre overvejelser end "frygt". Eks. etiske overvejelser, relevans, hensyntagen etc
Ift kriminelle tænker jeg især på rockere.

Er der aspekter af selvrensens/ytringsfrihed, du mener, at vi ikke har spurgt nok ind til, vil vi gerne have det at vide. Det samme gælder, hvis du har yderligere kommentarer til rundspørgens spørgsmål eller emne:
Der kunne godt spørges mere præcist til muslimer og jøder. Det virker, som om vi er lige glade med visse muslimers jødehad.
Hvorvidt man som journalist ville overveje at ikke at arbejde for Jyllandsposten, fordi det i udlandet kan give én et uønsket stempel/ gøre det sværere at arbejde med muslimske kilder. - Det er i hvert fald noget jeg har overvejet.
Pression fra politisk udpeget bestyrelse samt politikeres direkte henvendelser til ledelse og journalister - her taler vi ikke om deciderede ekstremister, men folkevalgte politikere. De er et langt større problem end ekstremisterne, fordi de burde forstå og respektere ytringsfrihed.
De fleste redaktionelle beslutninger kan diskuteres, og det er svært at vide sig sikker på, om en redaktionel beslutning hviler på andet grundlag end det officielle. Derfor må jeg i de fleste tilfælde svare nej, når I spørger om jeg konkret har oplevet det. Men nogle gange er mistanken der jo om, at der ligger andre motiver bag. Og den mistanke er ikke altid nem at slippe af med.
Ja. I beskedenhed skal jeg påpege hele komplekset omkring oplægget til det samlede lovværk om aktindsigt. Ytringsfriheden er betinget af adkomst til akter.
Såvel som journalist som cand.psyk. med en del forskning bag mig - mener jeg at spørgeskemaet er alt for firkantet lavet, men temaet er fremragende. I fanger f.eks. meget lidt af det som free lancere producerer, fordi de kan afvises med at vi ikke har råd, plads, tid, etc. I fanger heller ikke DR og TV2s magt idet en væsentlig del af dokumentarfunding skal have et letter-of-intent eller ligefrem del af penge for overhovedet at søge andre steder om støtte. Derved kan TV-mediernes stort set bestemme, hvad de danske seere skal præsenteres for.
Synes der mangler lidt om Jyllands-Postens liggen i seng med højrefløjen og den deraf eklatante mangel på kritisk dækning af Trykkefrihedsselskabet og andre højrefløjskræfters indflydelse på den offentlige debats degenerering. Eller samspillet mellem journalister og politikere og deres spinfolk. Det massive element af selvrensens, der ligger der mangler jo også. Men at læse ud fra spørgsmålene handler jeres historie jo mest om de slemme islamisters indflydelse på pressefriheden i DK. Selvom den sammenlignet med de ovennævnte end ikke svarer til en brøkdæl. Bliv ved at holde fanen højt.
Ja, jeg kan ikke forstå, hvorfor der ikke var et kommentarfelt under spørgsmål om ytringsfriheden under pres. Ytringsfriheden er under pres, fordi mediernes undviger at stille kritiske spørgsmål til magthaverne. Jyllands-Posten

<p>stillede så vidt jeg husker det ikke kritiske spørgsmål til regeringen under Muhammed-krisen eller til Anders Foghs håndtering. På lederplads kan avisen komme med al mulig støtte til regeringens håndtering, men håndteringen burde have været underlagt kritisk journalistik. Denne undersøgelse har samme tone af bestilt arbejde. Det er derfor vinkling og prioritering er så væsentligt et spørgsmål. Vinkler vi korrekt, prioriterer vi korrekt. Disse to spørgsmål blev ikke stillet under muhammed-krisen. Det handlede alene om ytringsfrihed og selvcensur. Det er imidlertid en falsk problemstilling, da vi alle yder en form for begrænsning på os selv. JP skulle have stillet sig selv spørgsmålet om tegningerne: Var de prioriteret korrekt? Var vinklen fair?</p>
<p>Selvcensur handler meget om følelsen af hvad ledelsen/redaktionssekretæren/kollegerne mener. En følelse som ikke altid kan konkretiseres eller dokumenteres.</p>
<p>Hele diskussionen om ytringsfrihed er blæst totalt ud af proportioner. Det er noget pjat og den er ikke under pres. Vi har lært at der er en befolkningsgruppe der bliver pisted, hvis vi tegner muhammed, men at gå derfra og til at tale om, at grundfundamentene i vores samfund er truet, er kun et tegn på, at journalister, redaktører og politikere er blevet for gode til at bekræfte hinanden i, hvor vigtige og fede de er. Kom videre. Jeg har en bange anelse for, hvordan artiklerne fra denne undersøgelse kommer til at se ud i JP, og det er mit indtryk er spørgsmålene er skruet sådan sammen, at man kan lave overskriften "Journalisters ytringsfrihed under pres" uanset, hvad vi svarer.</p>
<p>Jeg synes, at I mangler at spørge til den lille, kedelige, almindelige (hverdags)frygt, der udrunder af en generel holdningsblufærdighed og/eller holdningsaversion hos den brede masse, (muligvis af frygt for at blive 'taget som gidsel' af de kæmpende fløje) men med stor betydning, og formentlig væsentlig mere betydningsfuld for den daglige nyhedsproduktion, end de mere spektakulære trusler/pressionsgrupper, men også tilsvarende vanskeligt målelig (altså hverdagsfrygten).</p>
<p>Ja - spørgsmålet om den generelle selvcensur især i hele den offentlige sektor - og manglen på beskyttelse/præmiering af whistleblowers.</p>
<p>Medier som udgives af politiske organisationer står jo i en helt speciel situation. De skal sælge ejernes budskab, så reel redaktionel frihed har de jo ikke. Men det handler hverken om islam eller andre udefra. Men derimod om trusler indefra.</p>
<p>Jeg finder det forvirrende, at i indleder flere spørgsmål med National selvcensur. Ytringsfriheden er under pres, men det kan skyldes en række faktorer, som ikke kun handler om selvcensur (selvom jeg forstår, at en sådan kobling er interessant for JP). Jeg tror snarere der er tale om et hegemoni, hvor selvcensuren er afledt af eksempelvis politiske og økonomiske faktorer.</p>
<p>Jeg oplever spørgsmålene om frygt som ledende. Selvfølgelig har jeg ikke reel frygt, når jeg offentliggør her i Danmark. Men jeg overvejer da, hvad jeg kan bringe - under hensyn til både dansk og internationale injurie love etc. Desuden er frygt et ord, som mennesker reagerer meget forskellige på. Måske kunne spørgsmålene stilles mere åbne, så overvejelser om ikke at bringe en historie, overvejelser om ikke at brænde visse kilder etc. også kan angives. Det ville give et bedre billede. Desuden kunne det være interessant at stille spørgsmål, der giver en indikation af, hvilken holdning journalisten/medierne har til indvandrere (fx hvor mange kilder med ikke-dansk baggrund de bruger i deres dækning, når det er ikke-indvandrings- eller terror-relaterede historier etc), hvilken holdning de har til adskillelse mellem et medies kommercielle og redaktionelle afdelinger etc. Altså spørgsmål til baggrunden for de valg, der måtte ligge bag det, I har valgt at kalde "frygt".</p>
<p>Jeg syntes Jyllands-Posten er en hån mod et demokratisk samfund, der skal udvikle sig på baggrund af oplysning og informationsformidling. Min opfordring til læseren af disse skemaer er: Find en anden avis! -og til redaktionen som sådan: Skam jer!!!</p>
<p>Jeg mener, at det er interessant at observere, hvordan den svenske presse maler et skræmmebillede op for hinanden: "Hvis vi ikke stopper Sverigedemokraterne (målet er fælles for størstedelen af journalisterne og de øvrige politikere, men midlerne er de uenige om), kommer det til at gå ligeså ildt som i Danmark. Det racistiske, kolde land, hvor Dansk Folkeparti styrer og regerer. I Sverige trues Sverigedemokraternes ytringsfrihed ved ikke at give dem samme vilkår som de øvrige partier (f.eks. muligheder for annoncering, lokaleleje til møder, debatter på tv m.m.). I over 50 kommuner (af totalt 349) blev Sverigedemokraterne repræsenteret ved forrige kommunalvalg, så man kan vel sige, at den politiske/journalistiske korrektheds og selvsving ikke helt stemmer overens med "folkets røst". Skal måske for god ordens skyld tilføje, at jeg hverken er venstre- eller højreorienteret, men at fænomenet som sådan interesserer mig. Samtidigt forventer jeg mig, at min fremtidige gravende journalistiske research vil udsættes for censur, hvis den viser sig at være for kontroversiel og for politisk ukorrekt. Men det skal tiden vise...</p>
<p>Som freelancer er det svært at gennemskue i hvilken grad der hersker selvcensur hos medierne. Det ville imidlertid ikke undre mig at der blandt freelancere er en ganske klar forestilling om hvad kunderne ønsker. Effekten bliver i så fald selvforstærkende. Endelig synes jeg et væsentligt tema for freelancere er udfordringen med at være kritisk journalist hos uafhængige medier og samtidig tilstræbe at have offentlige kunder. Jeg har få egne erfaringer med det, men vil</p>

umiddelbart ikke forvente kommunikationsopgaver fra X-kommunes kommunikationsafdeling, når jeg 5 måneder tidligere har chikaneret dem med aktindsigtsbegæringerne. For freelancere bliver dette qva. de fladende freelancebudgetter hos mediernes en voksende problematik. Et godt eksempel er Udviklings- og bistandsdækningen, hvor det er svært at overleve uden Danidas kærlighed :-)
Debatten om dette er blevet meget politiceret af Muhammedsagen og det er derfor svært at give klare svar.
Jeg synes, at Jyllands-Postens ytringsfrihedskampagne har antaget tragikomiske dimensioner, hvilket er begrædeligt. Diskussionen er altid væsentlig, men på samme måde, som de totalitære kræfter og islamiske tosser, der undsiger ytringsfrihed og demokrati, skal bekæmpes med næb og klør, så skal unuanceret fundamentalisme fra den anden fløj også. Muhammed-tegningerne var en fejl, Politikens undskyldning en endnu større fejl og midt mellem disse to yderpunkter findes en pragmatisk virkelighed, som bliver klemte af begge parter. Det, synes jeg, er skadeligt. Og når der dumper en rundspørger fra JP om ytringsfrihed ind i min mailboks, så er jeg så bange for at blive misbrugt i en politisk kamp, som ikke er min, at jeg overvejer at pålægge mig selv selvcensur! Jeg overvejer også, om JP kan finde på at kalde det selvcensur, hvis jeg IKKE ønsker at svare! Og det viser netop, hvor langt den debat er blevet trukket ud over kanten. Nu har jeg svaret ærligt og redeligt på alle spørgsmål. Jeg håber inderligt, at det vil blive behandlet efter samme kriterier af avisen.
Hvad med kilder som venner? Bekendtskaber imellem journalister og deres egne venner, familie mv.
Man kan også udøve selvcensur af andre grunde end frygt
Jeg synes i høj grad I mangler at spørge ind til avisernes egen politiske selv-opfattelse - uden at vide det kunne jeg forestille mig, at det ville være sværere at lave regeringskritisk journalistik på en af de store aviser, der ser sig selv som regeringens tro væbnere - f.eks. JP, Berlingske osv. Men jeg understreger igen, at det er en tanke, jeg har
Måske burde I have skelnet mellem lands- regionale og lokale medier, det kan måske have betydning for journalisterne svar. Regionsopdeling giver ikke tilstrækkeligt indtryk af, hvor i landet (storby/provins) man er ansat.
Jeg tror, der er meget stor forskel på, hvordan det med ytringsfrihed bliver forvaltet på de enkelte medier - og i forbindelse med specielle historier. På et stort medie som TV2/Nyhederne, hvor jeg arbejder, har jeg aldrig personligt oplevet at vi har udøvet selvcensur. Dermed ikke sagt, at der måske findes sager, hvor det er sket, jeg har blot aldrig hørt om det eller oplevet det, og efter min bedste overbevisning er det minimalt - det er simpelt hen ikke et dagligt tema på min arbejdsplads. Det eneste jeg har oplevet, er i sager, hvor etniske mindretal eller bestemte befolkningsgrupper er blevet omtalt negativt i forbindelse med dækningen af større sager, der har haft diskussionen om vi havde en forpligtelse til at også at fortælle positive historier fra samme befolkningsgruppe - men det er jo ikke et fravalg (negativ selvcensur) men et tilvalg (kan man kalde det positiv selvcensur?), der nuancerer virkeligheden. Jeg tror selvcensur, hvis det eksisterer i væsentligt omfang, skal findes hos medier med meget smalle målgrupper.
Jeg mener, at den ubetinget største trussel mod ytringsfriheden i Danmark udspringer af det faktum, at vi er et land i krig. Vi har ingen whistleblower-paragraf, og det hænger som en trussel over embedsmænd, der kunne lække vigtige oplysninger til pressen. Et uspecificeret argument om at 'true statens sikkerhed' kan bruges til at trykke journalister til tavshed. Og er der selvcensur hos danske journalister, tror jeg egentlig, det gælder mere i forhold til at tale dårligt om danske soldaters indsats end i forhold til at skrive noget, der kunne støde muslimers følelser. Derudover er jeg betydeligt mere bange for at lægge mig ud med rockere end med islamiske fundamentalister, og jeg synes ærligt talt, at hvis Jyllands-Posten er så optaget af ytringsfrihed, burde man bruge nogle flere kræfter på alle mulige andre områder end religiøse følelser og fundamentalister. Det håber jeg, at denne undersøgelse vil blive brugt som anledning til - I har jo mange spørgsmål til andre emner end religion, og tak for det.
I spørger alt for direkte til frygt for ekstreme grupper. I det omfang man kan tale om selvcensur, er den langt mere diffus og begrundes med sympati for muslimers 'ret' til ikke at blive krænkede.
Jeg synes, at I skulle have spurgt folk på JP direkte om de tror, at vi lader være med at trykke tegninger som illustrationer, fordi "alle ved hvordan de ser ud" (ledelsens undskyldning og andre mediernes i øvrigt) eller fordi vi ikke tør.
Det er meget vigtigt at skelne mellem ordentlig journalistisk adfærd og selvcensur. Hvis man forveksler førstnævnte med sidstnævnte, forplumrer man debatten fuldstændig. Denne sondring kommer ikke klart nok frem i rundspørgeren.
Synes at aviserne er blevet mere polariserede og politiserede. Tidligere var det kun i lederen man skulle udtrykke holdninger nu er hele avisen - f.eks. JP gennemsyret af de samme holdninger i alle artikler
Jeg synes undersøgelsen mangler at inddrage det politiske niveau. Altså det faktum, at der er en del eksempler på, at ministre, deres spindoktorer eller fremtrædende ordfører prøver at påvirke mediechefer, når de ikke er tilfredse med dækningen af det politiske stof. Eller direkte kræver navngivne journalister fyret, som det skete i lækage-sagen. Synes det er meget interessant, hvordan den udvikling påvirker ytringsfriheden blandt journalister.

Der spørges ikke ind til selvcensur som følge af kollegialitet over for andre (kendte) journalister, ej heller spørges der ind til venskabelige både journalist/kilde imellem. Sådan noget kan efter min mening i langt højere grad skabe selvcensur.
Det er meget betænkeligt, at Regeringen vil begrænse journalisters mulighed for aktindsigt.
Hvornår er det selvcensur og hvornår er det "rettidig omhu"/etik?? Jeg er ret sikker på, det opfattes meget forskelligt. Jeg har personligt ikke noget mod at såre/hænge folk ud, hvis det efter min mening tjener et "højere formål". Men jeg gør det ikke, hvis det kun tjener til at ramme denne ene person.
Jeg er egentlig lidt ærgerlig over, at samtlige svarmuligheder handler om "frygt" og ikke nævner vendingen "af hensyn til". Jeg tror, der er en udbredt opfattelse af, at man ikke undlader at lave historier pga frygt men snarere ad hensyn til fx mindretals følelser. Men det aspekt får I jo selvfølgelig ikke belyst, når I ikke spørger til det - og jeg er selvfølgelig klar over, at det ikke er det, der er formålet - men på den måde bliver undersøgelsen jo ikke uddybende. For hvad svarer man så? Er det et hensyn eller en frygt? Bare til almen overvejelse.
Helt generelt: Alle mennesker udøver en form for selvcensur. Man møder f.eks. ikke op et nyt sted og starter med at kritisere alt og alle eller opføre sig helt forfærdeligt. Man har inden for lovens rammer lov til det, men taktisk er det ikke særligt klogt at gøre. Indimellem vælger man også at sige ingenting eller kun fortælle en del af sandheden. Det er vel taktik eller politik, om man vil. Når det er sagt, så mener jeg, at jeg som journalist og som borger har en forpligtelse til at kæmpe for mest mulig ytringsfrihed.
Selvcensuren på min avis er sjældent konkret. Der er ting, man helst ikke skriver for meget om, og andre ting, man meget gerne skriver om. Det er politiske holdninger, ledelsen har, som man derfor mærker et mildt pres/ønske om at fremme og ikke modarbejde, men det udtales sjældent, og man tænker det også sjældent fuldt erkendt selv.
Efter min mening mangler der også spørgsmål om tolerance. Det kan vel også være en del af det valg, der træffes omkring dækningen af visse områder.
Jeg kan ikke lide jeres undersøgelse. På mig virker det som om I har skrevet konklusionen på forhånd. Sådan som spørgsmålene er formulerede vil næste alle andre svar end en massiv afvisning kunne bruges til at markere, at vi udøver en masse selvcensur. Men det er vel også formålet.
Det er selvfølgelig en stærkt ladet undersøgelse, som prøver at få bekræftet en tese. Det er også okay, men jeg finder hele debatten i Danmark om presset på ytringsfriheden ganske latterlig og ville egentlig gerne have nogle eksempler på selvcensur i forbindelse med krænkelse af etniske og religiøse gruppers følelser, hvor man kan drage konklusionen, at samme selvcensur har været direkte til skade for ytringsfriheden og demokratiet. Jeg betvivler stærkt, at sådanne eksempler forefindes og står klar til at bestride deres nytteværdi.
Jeg arbejder med livsstil - en vigtig detalje, som det ikke var muligt at krydse af ved i begyndelsen. Mit stofområde påvirker selvfølgelig mine svar, da jeg ikke arbejder meget med politik og udland etc.
Jeg føler ikke, at min ledelse forsøger at stække min ytringsfrihed som journalist. Men jeg tror, at man i ledelsen på alle danske medier tænker mere over, hvordan man bruger sin ytringsfrihed. Man skal ikke bruge sin ytringsfrihed blot for provokationens skyld. Det skal have et højere formål - og det har vi nok alle lært af Muhammedkrisen.
Jeg synes, I opstiller en fiktiv modsætning mellem "lægge bånd på sig selv" og andres følelser. Det lyder som om, at man enten må begrænse sig/lægge bånd på sig selv eller nødvendigvis såre andre - der er ingen mellemvej. Men jo længere, vi får sagen på afstand, jo mere synes jeg, det står klart, at Jyllands-Posten agerede ekstremt klodset og tonedøvt i Muhammed-sagen. Jeg tror dog godt, at de fleste journalister (og danskere generelt) kan håndtere at ytre sig uden at føle sig begrænset - og samtidig uden absolut at skulle trampe på andres følelser. Der er masser af nuancer mellem de to yderpunkter, som Jyllands-Posten åbenbart stadig ikke har lært at se.
Det er naivt at tro, at danske journalister udøver selvcensur pga. frygt for enkelte grupper i samfundet. Derfor har undersøgelsen et helt forkert fokus.
Jeg hører, at vi ikke er de eneste, der lader Kongehuset få frit spil.
Mediets forhold til "folkedybet" - i særlig grad på nettet. Eksempelvis er der en del nyhedsartikler, hvor vi undlader at give læserne mulighed for at kommentere i en kommentarboks under net-nyheden. Fordi erfaringen er, at emnet tiltrækker ekstreme/rabiante kommentarer. Osse en form for selvcensur.
Problemet med undersøgelsen er, at selvcensuren kun sættes i forbindelse med frygt. Det er ikke frygt, så meget som det er holdninger og moral, der fører til selvcensur. Man giver køb på ytringsfriheden i en misforstået respekt for fundamentalisme under kulturdialogens tegn. Kulturrelativisme og dialog tages som gidsel i en internt dansk

holdningskonkurrence, hvor man brander sig selv som "de anstændige".
Mange aviser/medier lader sig i dag styre af klidmostre og marketingfolk, der "sætter på at være tæt på læserne med ofte fordømmende eller lige gyldige kendis-historier. Det giver mange læsere! Det giver mange klik! Det er en form for selvcensur/ytringsfrihed der ikke er spurgt om i undersøgelsen. Det tunge stof fravælges til fordel for kendisstof.
Hvordan definerer I selvcensur og ytringsfrihed. Emnernes grundbetydning er blevet flænset op i de seneste års debat. Det er svært at svare på, hvorvidt jeg og mit medie selvcensurerer, hvis målgruppeovervejelser og "almindelig god opførsel" i medierne tolkes som knægtet ytringsfrihed.
ledelsens politiske dagsorden gør, at der kan være historier, der ikke nyder fremme.
Hvorvidt ledelsen beder om at få bragt bestemte historier, der harmonerer med en bestemt holdning og ikke er valgt ud fra journalistiske kriterier. En slags omvendt selvcensur.
Efter offentliggørelsen af Muhammed-tegningerne oplever jeg, at vi på redaktionen overvejer, hvornår og i hvilket omfang vi bruger tegningerne og andre karikaturtegninger. Jeg mener ikke vi gør det af frygt for konsekvenserne men synes det er et sundhedstegn at vi ikke bare ukritisk bringer karikaturer, der sårer andres følelser. Vi tager det med i vores overvejelser, ligesom vi gør, når vi bringer andre stødende eller voldsomme billeder.
Hvad menes der præcis med 'lægge bånd på sig selv'? En efter min mening foruroligende rummelig formulering i et spørgsmål, hvortil svarene kan gå hen og rydde forsider mere end én gang. Selvcensur er af det onde, når den står på skuldrene af frygt, men pressen ville omvendt være uudholdelig, hvis den var blottet for selvcensur.
Det kunne måske være relevant at få belyst omfanget af journalister, som erkender, at ytringsfrihed ikke er en absolut størrelse, men noget man konstant skal vedligeholde og overveje brugen af (ytringsfrihed er også retten til ikke at ytre sig).
Min kommentar er forhåbentlig fremgået af de bemærkninger, jeg har knyttet til spørgsmålene: Jeg anser debatten om selvcensur for forkvaklet, fordi opgaven at foretage valg og fravalg er central for journalistik, og fordi selvcensur er (blevet?) et så værdiladet begreb, at nuancer i opfattelsen ikke rigtig kommer frem.
Spørgsmålet om politisk pression kunne godt være behandlet mere grundigt. Den oplever jeg er meget bastant.
Jeg har aldrig selv været i en situation, hvor jeg har undladt at skrive noget af frygt for konsekvenser. Men jeg ved, at der i forbindelse med dækning af Nørrebro og Christiania har været trusler mod både journalister og fotografer, så man har brugt fælles byline.
Endnu en historie om selvcensur fra JP - hvis de bliver ved med at spørge, skal der nok være nogen der bekræfter vinklen.
Man kunne måske godt have spurgt mere ind til presset fra kolleger. Ikke fordi det er et specielt problem på min avis, men jeg har lidt på fornemmelsen, at det kan være et problem andre steder. Der kunne måske være tale om decideret mobning nogen steder.
Spørgsmålene har handlet om ren selvcensur, altså frygten for represalier såfremt man skriver/siger noget andre ikke bryder som om. Jeg synes, det er vigtigt at skelne mellem, at man ikke skriver noget, fordi man ikke ønsker at krænke andre mennesker, hvilket er noget andet, end hvis man lader være pga. frygten for represalier.
Man kan med rette stille sig selv det spørgsmål, om det overhovedet er nyt, det her. Om ikke altid aviser har afvejet sine artikler, før publiceringen. Om ikke omvendt aviser, netmedier mm offentliggør meget mere i dag end tidligere på grund af skærpet konkurrence om læserenes gunst JPs manøvre med Muhammedtegningerne har bragt sagen op på et tilspidset niveau, hvor almindelig judgement fra redaktionen er blevet stillet til skue, og hvor det er blevet malet bastant op - enten er man for eller imod ytringsfriheden. Men sådan er verden nok heller ikke skruet sammen.
Udeladelse og censur har været i fokus i denne undersøgelse, men jeg har savnet spørgsmål om "ledelsen, der kræver tilføjelse i en historie for at please kilder".
Begrænsede svar skyldes, at jeg ikke har konkret viden om, hvad der sker på de reaktioner, der beskæftiger sig med de for spørgsmålene mest relevante områder. Er knyttet til en sektion med fokus på forbrug og livsstil.
Jeg mener, som det burde fremgå af mine svar, at præmissen for undersøgelsen er forfejlet. I stedet for at frygte kriminelle subkulturer - som spørgsmålene alene sigter efter - frygter medierne, at blive afskåret fra den politiske top. Vores kritiske journalistik lider under frygten for at falde i unåde hos politikernes pressemedarbejdere.
Jeg savner en diskussion af almindelig høflighed i det offentlige rum, som har at gøre med selvkritik og ikke nødvendigvis selvcensur. Kunne man ikke ofte skrive de samme historier uden at være så direkte eller så flabet? Og så

savner jeg en debat af mediernes ansvar over for børn og unge, f.eks. i avisernes formidling af detaljerede sexmisbrugshistorier, som 10-årige sagtens kan læse, men forhåbentlig ikke forholde sig til. Bladenes og tv's åbenmundethed er ikke blevet fulgt op af et medansvar for børnene. Medierne savner vist en årsanvisning lige som biograffilmenes...
I spørger om der er emner, som medierne har undladt at bringe, men der kunne omvendt også være emner, medierne har bragt, uden at de sædvanlige nyhedskriterier er blevet fulgt. Fx for at præge debatten eller for at please kilder. Det er også en form for skævvridning af ytringsfriheden.
Om journalister gemmer sig ytringsfriheden til at gå efter grupper, som de ikke sympatiserer med. Altså the other side of the coin:-)
Jeg synes ikke Jeres spørgsmål om hvorvidt 'ytringsfriheden er under pres' i Danmark er særlig præcis: Er der tale om, hvorvidt journalister kan skrive frit om islam, islamisk terrorisme, radikale imamer osv. er mit svar klart ja. Er spørgsmålet hvorvidt journalister tør skrive frit om deres kilder (ministre, politikere) er min vurdering klart nej. Jeg ved eksempelvis, at danske tv-stationer sidder inde med klip af Bertel Haarder, der on camera går fuldstændig verbalt amok på den udspørgende journalist. En lignende optagelse med en dansk imam ville straks blive vist i fjernsynet og dermed direkte eller indirekte udstille vedkommende som en 'gal imam'. Jeg har selv siddet i interview med Per Stig Møller, hvor han klart gik over strengen - i et tilfælde svinede han et navngivent medie til, i et andet svinede han en af sine medarbejdere til, mens båndoptageren kørte. Jeg ved fra anden side at han også ved en tredje lejlighed har svinet en udspørgende journalist til, og jeg ville være stærkt overrasket over, hvis ikke mine kolleger fra de store tv-stationer har billeder i skuffen af lignende episoder. Det er velkendt at han er stærkt kolerisk og meget ubehagelig at samarbejde med, men hvornår har noget dansk medie turde rapportere det? Og ville medierne tøve med at bringe lignende oplysninger om en 'gal imam' til torvs? Det tror jeg ikke.
Dansk presses største problem - føler jeg - er en voksende mangel på grundighed. Vi er ofte overfladiske, og vælger de lette løsninger. Det er måske et mere relevant emne at behandle.
aspekter vedr. personlig sikkerhed organiseret kriminalitet
Skal man forsvare ytringsfriheden på bekostning af alt andet?
Ja. Der er for mig at se stor forskel på mediernes ytringsfrihed, som jeg på ingen måde oplever er truet, og på visse mediers selvvalgte politiske og politiserende linje, som - kan man godt have en fornemmelse af - internt fører til en form for selvensur.
Jeg synes i højere grad der mangler en diskussion af infotainment og vinklede spørgeskemaer (man undlader f.eks. at give mulighed for at svare indifferent og ved ikke i dette spørgeskema). At der måske viser sig at være lidt selvensur i dansk presse i denne undersøgelse kan sagtens gå hen og skabe en stor debat og kan i værste fald blive en slags selvopfyldende profeti. Og så er meningen med at man har mulighed for ytringsfrihed ligesom forsvundet. Jeg synes det er ekstremt væsentligt at man får mulighed for at ytre sig indifferent...
Jeg synes især det faktum, at mange ledelser og ansvarshavende er underlagt politiske beslutninger. Dette begrænser i den grad ytringsfriheden for de ansatte journalister m.fl. I fokuserer meget på frygten fra kolleger og mindretal. Men det er vel også fokus. men det er også interessant hvor meget journalistik og politik er blandet sammen og hvor stor grad dette påvirker muligheden for at ytre sig frit. Læs=så trykker mediet ikke historien. Punktum. Og hvor fanden er vi så henne, journalistisk set? Så kan vi være nok så begrænsede qva vores frygt for mindretal af forskellig art, når vi har politisk dominerede ledelser, der ikke trykker historien.
På mit stofområde - økonomi - oplever jeg ingen censur og selvensur overhovedet. Frygten for fx økonomisk pression fra annoncører, der omtales kritisk, føles ikke-eksisterende. Den eneste udtalte censur og selvensur, jeg er vidne til, er, når mit medie tager særlige hensyn til religiøse grupper, men det sker ikke på mit stofområde.
Manglende finansiering af undersøgende journalistik, der går mod 'sponsorerens' venner og/eller ikke har folkelig interesse (fx international økonomisk kriminalitet)
Hensynet til annoncører kan spille meget ind for andre medier end mit. Generelt tror jeg, at mange små medier også er ekstremt forsigtige med at skrive utroligt korrekt om visse virksomheder, når man publicerer kritiske historier, så der ikke skal bruges masser af kræfter på pressenævnsager og andre klager.
Der er ikke spurgt ind til mediernes vision, mission og fremadrettede strategi: Selvensur og manglende ytringsfrihed skyldes mere det end anførte spørgsmål. Derfor viger det væsentlige ofte for det tilfældige/"dagens sensation".
Jeg synes der mangler spørgsmål om politisk pres ifht diskussioner af eksempelvis den danske deltagelse i krige
Mediernes finansiering og danske mediefolks socialgruppe. Jeg tror, der er mange historier, der ikke når frem til

<p>offentligheden fordi det ikke er historier, som mediefolk oplever i deres hverdag. Se evt. Lars Olsen, Eliternes Triumf.</p>
<p>Mediernes manglende evne til at udøve undersøgende journalistik der aktivt involverer betalende annoncører i mediet.</p>
<p>Terrorlovgivningen jfr dommen mod Patrick Mac Manus, injurielovgivning og EU's Bruxelles I- forordning, konformitet i medie verden, ensidighed i valg af kilder, underdanighed i forhold til bestemte institutioner, m v</p>
<p>Jeg er studerende, og een af de ting jeg oplever, det er, at der er ting om branchen studerende ikke skriver af frygt for ikke at få en praktikplads og lign.</p>
<p>Journalisternes egne politiske sympatier og antipatier spiller en stor rolle i forhold til de større mediers egen politiske ståsted. Det skal angst og selv censur hos mange journalister</p>
<p>Jeg tror selv censur (også den, der udøves fra ledelsens side) som oftest foregår mellem linjerne end som egentlig censur af konkrete historier eller oplysninger i konkrete historier. Det er en stemning, der hersker på redaktionerne af, hvad der er hot og not at bringe. Dette er måske svært at opfatte i denne undersøgelse.</p>
<p>I spørger til mine historier. Idet jeg er redaktør, er jeg jo et andet sted i processen end i det producerende led, hvilket ikke umiddelbart kan læses ud af mine svar.</p>
<p>Hvad blev der af spørgsmålene til selv censur udløst af hensyntagen til/pres fra/ intimidering fra magthavere??</p>
<p>Jeg har svært ved at se, hvilke ytringer om religion der ikke kan komme til udtryk i dagens Danmark. Derfor er der ikke grundlag for at tale om nogen truet ytringsfrihed på dette område.</p>
<p>Der er nogle spørgsmål ang. ledelsens censur, som i nogle tilfælde burde have været rettet til ledelsen. Ellers: Rigtig god idé med denne undersøgelse.</p>
<p>Ja, om hvordan censur er institutionaliseret i DK, hvordan den fungerer i hverdagen og hvordan systemet sikre at bestemte politiske vinkler bevares og perpetueres</p>
<p>Frygt for at miste adgang til kilder, beskyttelse af kilder. Stadig flere spindoktorer kommer på banen og spiller en stor rolle i forhold til journalisters ytringsfrihed. Vi bliver som journalister i højere grad trukket rundt i manegen af spindoktorer både i det offentlige og private.</p>
<p>Som nævnt tidligere synes jeg ikke at valgmulighederne i spørgeskemaet er fyldestgørende i forhold til den tid, vi lever i. Dette gælder især spørgsmålet om, årsagerne til at ytringsfriheden er under pres. Jeg kan godt frygte at undersøgelsens resultat i sig selv bliver brugt til at understøtte den linje JP har fulgt siden offentliggørelsen af Muhammed-tegningerne. Dette er for så vidt i lødigt, hvis spørgsmålet havde indeholdt flere valgmuligheder.</p>
<p>Jeg savner en sondring mellem ytringsfrihed, pressefrihed og informationsfrihed.</p>
<p>der spørges til to ret forskellige ting i et af spørgsmålene: "undlod at bringe bestemte historier eller viderebringe relevante oplysninger". Historien bliver altid skrevet, men den kan sagtens mangle oplysninger, som udelades af hensyn til f.eks. kildepleje. Det er vel sjældent, at en journalist fortæller alt, hvad han ved - ofte, fra mit skrivebord set, ud fra en strategisk tilgang, der handler om at investere i fremtidige historier. Det kan være udeladelse af små detaljer i mordsager, som kilder i politiet ikke vil have frem af hensyn til efterforskningen, men som man er bekendt med. Skriver man dem, risikerer man at skade forholdet til kilderne, vurdere man, at de ikke er livsnødvendige - men blot saftige - for den større historie, kan man overveje at udelade dem, da man da kan vende tilbage til kilden en anden gang. Tillid og den slags.</p>
<p>Det er påfaldende, at I ikke har medtaget muligheden for politisk pression (fra politikere, embedsmænd, partier, o.l.) som en mulig årsag til selv censur. Det er faktisk her en væsentlig årsag til selv censur i Danmark kan ligge.</p>
<p>Jeg synes, rundspørget er alt for ukonkret til, at det kan bruges til noget fornuftigt. Jeg medvirkede engang i en undersøgelse fra Syddansk Universitet, hvor man stillede en række eksempler op. Det gav et mere nuanceret billede.</p>
<p>Jeg føler ikke, at I spørger ind til den selv censur i pressen, som kommer fra politisk pres fra de herskende kræfter på Christiansborg. Værdipolitikken med DF i spidsen har umærkeligt, men mærkbart indført en selv censur i dette hus, hvor jeg er ansat (DR). Partiet og dermed den borgerlige regerings agenda spiller sidder med som et truende spøgelse ved redaktionsmødeme. Jeg føler, at redaktionelle valg bliver intimideret af et særdeles aggressiv stemning på borgen, hvor bestemte politikere ikke viger tilbage for at angribe journalister personligt. Det er en ømtålelig sag, fordi mange ikke vedkender sig dette pres, sandsynligvis på grund af misforstået faglig stolthed.</p>
<p>Pænhed, ens holdninger og forbrødring blandt journalister er i sig selv ikke så slemt for den enkelte. Men det er en forhindring for mange relevante artikler.</p>

<p>Det fremgår vist af mine tidligere besvarelser, at undersøgelsen i nogen grad sætter kikkerten for det blinde øje og alene fokuserer på trusler mod ytringsfriheden fra bestemte befolkningsgrupper, men overser andre alvorlige trusler mod ytringsfriheden, der kommer fra magthavere og myndigheders side. Denne besvarelse er ikke mulig i spørgeskemaet, når I f.eks. spørger, om jeg mener, at ytringsfriheden er truet. Hvis jeg svarer ja, vil jeg indgå i statistikken blandt folk, der mener at ytringsfriheden er truet af bestemte folkningsgrupper, selvom jeg tænker på helt andre trusler. Hvis jeg svarer nej, vil ikke i skemaet kunne påpege, at ytringsfriheden (hvoraf informationsfriheden er et vigtigt element) i mine øjne er truet andre aktører.</p>
<p>Det er godt, at I inkluderer den økonomisk baserede pression - tak for det.</p>
<p>Tja, det er jo en længere snak om redaktionelle værdier - mange bruger nyhedsværdierne aktivt uden af gøre andre værdier operationelle. Det er især et problem i dansk presse, tror jeg.</p>
<p>Jeg synes I spørger efter det, I vil have bekræftet. Som tidligere nævnt er der nogle helt andre aspekter af selvrensensur som handler om tidspres og produktivitetspres, der forhindrer væsentlige historier i at komme frem.</p>
<p>Generelt: Der tages naturligvis hensyn dagligt i medierne. Men jeg oplever ikke, at det skyldes "frygt". Snarere et almindeligt hensyn til f.eks. almindelig "opdragelse", til ikke at ville være sjofel, plat, pornografisk. Undersøgelsen her synes at hvile på den præmis, at hvis man vil tage hensyn, så gør man det udelukkende af frygt. Men nej. Hensyn sker - ja, af hensyn. Eneste problem - som efter min mening er større, også på JP - er de "politiske" hensyn, der tages, også i forhold til læserne. Der kan været et pres fra ledelsen for at vinkle på bestemte måder. (jf. Collignon-gate). Dette pres oplever jeg dog ikke personligt og aldrig større end at man kan modstå det.</p>
<p>Som jeg læser det ovenfor, sætter I lighedstegn mellem selvrensensur og ytringsfrihed, og det forstår jeg egentlig ikke, at man kan. I min optik er det to forskellige ting. Hvor det første for mig at se er et stort problem for medierne. Men måske har jeg misforstået det?</p>
<p>Se min tidligere kommentar. Er ikke sikker på, at undersøgelsens spørgsmål i tilstrækkelig grad giver plads til nuancer.</p>
<p>I kredser meget om frygten for terror fra rabiate muslimer - men glemmer rockerbanderne/bandekrigene, som jeg mener udgør et alvorligt samfundsproblem i DK.</p>

Konklusion

110 journalister (en femtedel af dem, der har svaret) har inden for det seneste år undladt at bringe relevante oplysninger på grund af den ene eller anden type af frygt. Det tyder på, at kun få historier/oplysninger ikke kommer frem på grund af selvrensensur hos den enkelte journalist.

Ligeledes er der få, der svarer ja til, at der er stofområder, de ikke ønsker at dække på grund af frygt. Det tyder på, at der altid vil være andre journalister til at dække de "farlige" sager, når nogle ikke ønsker det.

Der kan være andre grunde end frygt til, at den enkelte journalist ikke lader oplysninger komme frem, men de har ikke været temaet for rundspørge.

Få journalister (136 ud af 564) mener, at ledelsen på mediet udøver selvrensensur, og at det er årsag til, at oplysninger ikke kommer frem. I kommentarer generelt peges der især på problemer med selvrensensur i forhold til at bringe Muhammed-tegninger, oplysninger om forsvaret, politisk styring – især i DR, Israel-venlighed, samt hensyntagen til mediets målgruppe og kilder. Desuden peges der på manglende adgang til oplysninger og misinformation som begrundelse for, at relevante oplysninger ikke kommer frem.

Mens journalister i praksis ikke oplever selvrensensur selv eller fra ledelsen i stort omfang, er det knap halvdelen af dem, der har svaret, der mener, at ytringsfriheden er under pres i Danmark. 42,8 pct. mener, ytringsfriheden er under pres, mens 55,7 procent mener, at ytringsfriheden ikke er under pres.

Her er frygten for vold fra islamiske terrorister den væsentligste trussel, mens også national sikkerhed og frygt for at miste kilder spiller en rolle.

Generelt peger de mange kommentarer på, at holdningen blandt journalister til selvcensur og ytringsfrihed stritter i mange – og meget spændende - retninger. Især presset fra magthavere på journalister og tidspresset i hverdagen spiller ind på de historier, der ikke kommer frem.

Undersøgelsen viser således, at selvcensuren i hverdagen opleves som et problem for en mindre gruppe, men at der i kommentarerne er mange konkrete eksempler på, hvordan det viser sig i praksis i hverdagen.